

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2019. JÚLIUS

Liahóna

Pionírok: hősként
éltek, hitet hagytak
ránk, 20, 28

A tizenkét apostol:
világszintű elhívás és személyes
szolgálat, 12

A bizonytalanság
leküzdése – szolgálatról
szolgálatra, 22

ITT
VAN AZ
EGYHÁZ

India

Bengaluru

Íme néhány érdekes adat az egyház indiai jelenlétéről:

1 Templom fog épülni Bengaluruban

Egyháztagok száma

13,570

43

Egyházközség és gyülekezet (a fényképen lent, középen a Convent Road Egyházközség gyülekezeti háza látszik)

Missziók száma

2

5

Ennyi indiai nyelven olvasható részben vagy egészben a Mormon könyve

Az Indiában beszélt nagyobb nyelvek száma

22

1851

Többen is megkeresztelkednek, és Kolktában elindul egy kis gyülekezet.

1993

Létrejön az India Bangalor Misszió, benne 1150 egyháztag és 13 gyülekezet.

2007

Létrejön az India Újdelhi Misszió.

2012

Dallin H. Oaks elnök Haidarábádban megszervezi az első cöveket.

Hogyan alakíthatjuk
ki az egyházban a
befogadás kultúráját?

8

Mindez a mennyeknek köszönhető

Ritka kiváltságban volt részem, amikor a Tizenkét Apostol Kvóruma valamennyi tagjával interjút tarthattam a szent apostolságról írt cikkhez (lásd Tanúk vagyunk, 12. oldal).

Nem sokkal azután, hogy lezajlott a találkozási M. Russell Ballard elnökkel, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnökével, egyszer még belestem az irodájába. Az íróasztala mögött ült, és egy általános konferencia beszédet írt. Ballard elnök az egyház legrégebben hivatalban lévő általános felhatalmazottja: 1976-ban támogatták a Hetvenek Első Kvóruma tagjaként. Úgy láttam, mintha egyszerre lenne fáradt és feldobott. „Hogy vagy?” – kérdezte tőlem nem sokkal korábban, majd egy kedves figyelmeztetéssel folytatta: „Nehogy túlterheld magad!” Sokat jelentett nekem ez a pár szó olyasvalakitől, akinek immár az egész élete arról szól, hogy az Úr szolgálatának terhére hordozza.

A Tizenketteket arra hívják el, hogy „minden nemzetben rendezék [az egyház] ügyeit” (Tan és szövetségek 107:33). Amikor azonban az ember találkozik velük, figyelmük a világméretű egyház helyett az előttük lévő egyénre irányul. Olyan állásokból érkeztek az elhívásukba, amelyeket nagyra tartott a világ, és mégis, amikor kiléptem az irodáikból, mindig ugyanazzal a szavakkal tudtam volna jellemezni őket: alázatosak és kedvesek.

„Időnként fel szoktam tenni magamnak a kérdést: »Hogy a csudába lehet az, hogy ezekkel a nagyszerű férfiakkal vagyok itt?«” – mondta nekem Ballard elnök. Majd bizonyosságot tett: „Mindez a mennyeknek köszönhető.” Remélem, hogy érdekesnek fogod találni ezt a bepillantást az apostolok elhívásába.

Sarah Jane Weaver
a *Church News* szerkesztője

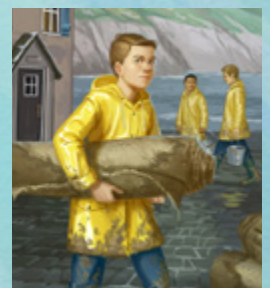

Tanúk vagyunk:
a tizenkét apostol napjainkban
*Sarah Jane Weaver és
Jason Swensen*

12

Élő pionír örökségünk
20

A szolgálat szentebb
mintája

Patrick Kearon elder

22

Tartalomjegyzék

5 Vallás: áldás az életünkben és a közösségünkben ✨
A vallás nemcsak a lelkünkre van hatással, hanem a közösségünkre, az egészségünkre és a kapcsolatainkra is.

6 A hit képmásai:
Iona Wikaira –
Új-Zéland, Kaikohe ✨
Iona megtapasztalta,

milyen fontos ragaszkodni a normáihoz. A Szabadítóra összpontosítva képes arra, hogy kiegyensúlyozott maradjon.

8 Szolgálattételi tantételek:
Hogyan alakíthatjuk ki az egyházban a befogadás kultúráját?
Amikor befogadó hozzáállást gyakorlunk, képesek vagyunk megváltoztatni azok életét, akik talán magányosak.

12 Tanúk vagyunk: a tizenkét apostol napjainkban
Írta: Sarah Jane Weaver és Jason Swensen
Újkori apostolok osztják meg a szent elhívásukkal kapcsolatos gondolataikat.

20 Élő pionír örökségünk ✨
Hogyan tarthatod tiszteletben és adhatod tovább a pionír örökségedet?

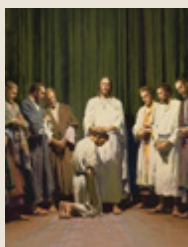
22 A szolgálat szentebb mintája
Írta: Patrick Kearon elder
A szolgálattétel az egyház tagjait meghatározó egyik legfontosabb jellemző. Nézd meg, miként magasztalhatod fel a másoknak nyújtott szolgálattételre való képességedet.

28 Gyűjts egybe egy csoportot!
A *Szentek* megjelenés előtt álló 2. kötetéből közölt részletben a korai egyháztagok arra készülnek, hogy elinduljanak nyugatra.

32 Utolsó napi szentek története ✨
Egy gyermeknek tett ígéret áldásnak bizonyul; az ima békét hoz egy család számára a megpróbáltatás közepette; a zaklatottság helyét jó érzés veszi át; a szívóssága megvilágosodáshoz vezet.

36 Az önellátás áldásai:
Elhelyezkedés hat lépésben
Írta: Bruno Vassel III
Hat egyszerű lépés a készségeidnek megfelelő munka megtalálásához és megszerzéséhez.

🕒 Rövid olvasmányok

A borítón:
Harry Anderson:
Krisztus elrendeli a
tizenkét apostolt.

Rovatok

Fiatal felnőtteknek

42

Azok személyes élményei, akik **idő előtt tértek haza** a missziójukról, azt mutatják, hogy **a Szabadító segítségével** kezelhetővé válik ez az átállás.

Fiataloknak

50

Szükség van az Úrra a továbbtanuláshoz; **a munka öröm**, nem teher; te is lehetsz **Krisztus tanúja**; a sivatag lelki menedéknek bizonyul; a legjobb ajándék egy levél; és **amit a Mormon könyvében találni fogtok**.

Gyermekeknek

Jóbarát

Tanuld meg szeretettel **megosztani az evangéliumot**.

Olvassatok a Kambodzsában élő egyháztagokról. Döntsd el, **mit jelent számodra, hogy keresztény vagy**.

KIEMELT, NYOMTATÁSBAN MEG NEM JELENŐ CIKKEK

A csüggedés leküzdése

Az Önellátási Szolgáltatások cikke

Az élet tele van kihívásokkal. Mindig van azonban mód arra, hogy újból öröme és reményre leljunk.

Az idő előtt hazatérő misszionáriusok támogatása

Írta: Kevin Theriot, PhD

Az idő előtt visszatért misszionáriusoknak a szeretetünkre és megértésünkre van szükségük.

BŐVEBBEN

Az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban, valamint a liahona.lds.org oldalon a következőkre van lehetőség:

- Megtálálhatod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz csak digitálisan elérhető tartalmat.
- Visszakereshetsz korábbi lapszámokat.
- Beküldheted a történeteidet, és írhat szíjjelést.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök segítségével jobbá teheted a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.
- Meghallgathatod a kedvenc cikkeidet.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el ímélben a liahona@ldschurch.org címre.

Küldj be hitet tápláló történeteket a liahona.lds.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

**2019. JÚLIUS XXVII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM
LIAHONA 18607 135**

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erick W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castrillón

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók: Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges. Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruház: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 5 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót”

jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országoként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2019.

All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahónában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: July 2019 Vol. 27 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

VALLÁS: áldás az életünkben és a közösségünkben

A hit és vallás az önazonosságunk alapvető részét alkotják. A hitünk, és úgy általában a vallásunk is, hatással van a mindennapi életünkre. A keresztény felekezetekre és egyéb vallásokra vonatkozó tanulmányok sokasága mutatta ki, hogy a hívők egészségesebbek, és nagyobb valószínűséggel működnek közre a helyi közösségükben. Az itt megemlített kutatási eredmények csupán néhány kiragadott példát mutatnak be mindarra, ahogy a vallás jobbat tesz az életünket:

Kapcsolatok

A VALLÁSOS EMBEREK:

▶ NAGYOBB VALÓSZÍNŰSÉGGEL ÖNKÉNTESKEDNEK¹, ADAKOZNAK JÓTÉKONY CÉLOKRA², ILLETVE CSATLAKOZNAK EGYLETEKHEZ ÉS CSOPORTOKHOZ³.

▶ EGÉSZSÉGESEBBEK A „TÁRSASÁGI KAPCSOLATAIK ÉS SZILÁRD[ABB] A HÁZASSÁGUK”, VALAMINT KITERJEDT A KÖZÖSSÉGI HÁLÓZATUK.⁴

▶ „HAJLANDÓBBAK HÁZASSÁGOT KÖTNI, ÉS KISEBB VALÓSZÍNŰSÉGGEL VÁLNAK EL, [VALAMINT] ELÉGEDETTEBBEK A HÁZASTÁRSUKKAL.”⁵

▶ „KÖRÜLBELÜL HARMADÁVAL NAGYOBB A VALÓSZÍNŰSÉGE ANNAK..., HOGY NAGYON BOLDOGNAK ÍRJÁK LE MAGUKAT.”⁶

▶ ALACSONYABB KÖRÜKBEN A DEPRESSZIÓ ARÁNYA, ÉS KEVESEBBET SZORONGANAK.⁷ ÁTLAGBAN HÉT ÉVVEL TOVÁBB ÉLNEK, MINT A NEM VALLÁSOS EMBEREK.⁸ ■

JEGYZETEK

1. Lásd Arthur C. Brooks, *Gross National Happiness: Why Happiness Matters for America—and How We Can Get More of It* (2008), 52.
2. Lásd Rodney Stark, *America's Blessings: How Religion Benefits Everyone, Including Atheists* (2012), 4.
3. Lásd Robert D. Putnam, *Bowling Alone* (2000), 66–67.
4. Tyler J. VanderWeele, “Does Religious Participation Contribute to Human Flourishing?” *Big Questions Online*, Jan. 14, 2017, bigquestionsonline.com.
5. Stark, *How Religion Benefits Everyone*, 4.
6. Brooks, *Gross National Happiness*, 48.
7. Lásd Andrew Sims, *Is Faith Delusion? Why Religion is Good For Your Health* (2009), 220.
8. Lásd Stark, *How Religion Benefits Everyone*, 4, 106–107, 111.

Közösség

Egészség

Iona Wikaira

Új-Zéland, Kaikohe

Habár büntetés-végrehajtási felügyelőként Iona számára nem ismeretlenek a nehéz helyzetek, Jézus Krisztusba vetett hite révén képes erős és nyugodt maradni.

CHRISTINA SMITH, FÉNYKÉPÉSZ

Rájöttem, hogy amikor az emberek a munkahelyi környezetben tudják rólad, hogy az egyház tagja vagy, és látják, hogy a környezet hatására sem engedsz a normáidból, akkor tisztelni fognak téged és az egyházat. Ezért fontos számomra, hogy megpróbáljak jó példát mutatni arra, hogy milyen is egy utolsó napi szent.

Minden helyzetben így gondolkodom: „Mit szeretne a Szabadító, hogyan viselkedjek?” vagy „Mit szeretne, hogyan kezeljem ezt?” Mindenben, ami velem történik, azon vagyok, hogy a tetteim azt tükrözzék, amit a Szabadító is tenne. Ez segít abban, hogy a kemény munkahelyi környezettel járó zűrzavar ellenére is sokkal higgadtabb és nyugodtabb legyek.

TOVÁBBI TUDNIVALÓK

Az lds.org/go/7197 oldalon megtekinthető, mit tanított nekünk Thomas S. Monson elnök (1927–2018) arról, hogy mennyire fontos példát mutatni a körülöttünk lévőknek.

A hit képmásai sorozat további történeteit megtalálod az lds.org/go/18 oldalon.

Szolgálattételi tantételek

Hogyan alakíthatjuk ki az egyházban a befogadás kultúráját?

A mikor körülnézünk az egyházközségeinkben és gyülekezeteinkben, olyan embereket látunk, akik láthatóan jól megvannak egymással. Amire viszont nem szoktunk gondolni az az, hogy még a látszólag beilleszkedett emberek között is sokan vannak, akik mellőzve érzik magukat. Egy közelmúltbeli kutatás kimutatta, hogy az amerikai felnőtteknek majdnem a fele a saját bevallása szerint magányosnak, mellőzöttnek, elszigeteltnek érzi magát.¹

Fontos azt érezni, hogy befogadtak. Ez alapvető emberi szükséglet, és fáj, amikor kirekesztve érezzük magunkat. A mellőzöttség olyan érzéseket szülhet, mint a szomorúság vagy a harag.² Amikor nem érezzük azt, hogy tartozunk valahová, akkor hajlamosak vagyunk olyan helyet keresni, ahol otthonosabban érezzük magunkat. Mindenkinek segítenünk kell azt érezni, hogy az egyházba tartozik.

A Szabadító módján történő befogadás

A Szabadító tökéletes példát mutatott abban, ahogy megbecsült és befogadott másokat. Amikor kiválasztotta az apostolait, nem a társadalmi állapottal, a vagyonnal vagy a jól csengő foglalkozással törődött. Megbecsülte a samáriai asszonyt a kútnál, annak ellenére téve neki bizonyosságot saját isteni mivoltáról, hogy a zsidók lenézték a samáriaiakat (lásd János 4). Ő a szívre tekint, és nem személyválogató (lásd 1 Sámuel 16:7; Tan és szövetségek 38:16, 26).

A Szabadító azt mondta:

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:34–35).

Mit tehetünk?

Időnként nem könnyű eldönteni, hogy kívülállónak érzi-e magát valaki. A legtöbben nem mondják ki – legalábbis nem ilyen egyértelműen. Azonban szeretetteljes szívvel, a Szentlélek iránymutatásával, valamint a tudatosságra törekvő erőfeszítéssel felismerhetjük, ha az egyházi gyűlések és tevékenységek során valaki nem érzi úgy, hogy azoknak ő is a részese lenne.

Annak a lehetséges jelei, hogy valaki kirekesztve érzi magát:

- Zárkózott testbeszéd, például szorosan összefont kéz vagy lesütött szem.
- A terem hátsó részében vagy egyedül ül.

- Nem jár istentiszteletre, vagy csak rendszertelenül jár.
- A gyűlések vagy tevékenységek vége előtt távozik.
- Nem vesz részt beszélgetésekben vagy az órai tanulásban.

Ezek a jelek egyéb érzelmek tünetei is lehetnek, úgymint féltékenység, szorongás vagy a kényelmetlenség érzése. Azok az egyháztagek is úgy érezhetik, hogy „kilógnak a sorból”, akik újak az egyházban, más országból vagy társadalmi közegekből érkeztek, vagy nem sokkal korábban megrázó változások történtek az életükben, mint amilyen egy válás, egy családtag halála, vagy a misszióból való idő előtti hazatérés.

OSZD MEG AZ ÉLMÉNYEIDET!

Küldd el nekünk a másoknak végzett szolgálattal vagy azzal kapcsolatos élményeidet, amikor neked nyújtott valaki szolgálattelt. Menj a liahona.lds.org oldalra, és kattints a Submit an Article or Feedback felíratra.

Néhány módja annak, hogy befogadóak és szívélyesek legyünk

- Ne üljünk mindig ugyanazok mellett az istentiszteleten.

- Vonjunk be másokat is a beszélgetésekbe.

- Szánjunk rá időt, és gondoljuk át, mit is jelent valójában, amikor azt mondjuk, hogy az egyház mindenkié, bármennyire különbözzenek is az emberek. Hogyan válthatnánk ezt valóra?

- Hívjunk meg másokat, hogy legyenek részesei az életünknek. Például bevonhatjuk őket olyan tevékenységekbe, amelyeket már elkezdtünk tervezni.

- Mutassuk ki a szeretetünket, és mondjunk őszinte dicséretet.

- Ne fozszunk meg senkit a barátságunktól csupán azért, mert nem felel meg az elvárásainknak.

- Amikor valami egyedit fedezünk fel másokban, legyünk érdeklődők ahelyett, hogy elsiklanánk felette, vagy kerüljünk az említését.

- Találjunk közös érdeklődési köröket, és építsünk azokra.

- Tekintsünk túl az emberek külső megjelenésén, hogy meglássuk a valódi énjüket. (E témáról bővebben lásd a Szolgálatétel: úgy látni másokat, ahogy a Szabadító című cikket. *Liahóna*, 2019. jún. 8–11.)

Áldást hozó befogadás

Christl Fechter a háború tépázta hazájából egy idegen országba költözött. Nem beszélte jól a nyelvet, és nem ismert senkit az új lakóhelyén, így aztán eleinte kívülállónak és magányosnak érezte magát.

Mivel az egyház tagja volt, összeszedte a bátorságát, és elkezdett járni az új egyházközségébe. Aggódott, hogy az erős akcentusa miatt az emberek majd nem akarnak beszélgetni vele, vagy ítélni fognak, amiért nem házas.

Ott azonban olyan emberekkel találkozott, akik túltekintettek a különbségeken, és befogadták a baráti közösségükbe. Szeretetteljesen felkarolták, és hamarosan azon kapta magát, hogy lefoglalja egy elemis osztály tanításában való segédkezés. A gyermekek nagyszerű példát mutattak a befogadásra, és az érzés, hogy szeretik, és szükség van rá, megerősítette a hitét, és segített felszítani az Úr iránti élethossziglani odaadását.

Függetlenül attól, hogy mi az oka, ne habozzunk szeretettel fordulni feléjük. A szavainkkal és a tetteinkkel képesek vagyunk azt éreztetni, hogy mindenkit szívesen látunk, és mindenkire szükség van.

Nem mindig könnyű felszabadultnak érezni magunkat olyanok társaságában, akik mások, mint mi. Azonban gyakorlással jobbra válhatunk abban, hogy értékre leljünk az eltérésekben és mindabban, amit az egyes emberek egyedi módon tesznek hozzá a nagy egészhez. Ahogy azt Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja tanította, a különbözőségeink segíthetnek nekünk jobb, boldogabb emberré válni: „Gyertek, segítsetek nekünk felépíteni és megerősíteni az Isten minden gyermeke iránti gyógyítás, kedvesség és irgalom kultúráját!”³ ■

JEGYZETEK

1. Lásd Alexa Lardieri, “Study: Many Americans Report Feeling Lonely, Younger Generations More So,” *U.S. News*, May 1, 2018, usnews.com.
2. Lásd Carly K. Peterson, Laura C. Gravens, and Eddie Harmon-Jones, “Asymmetric Frontal Cortical Activity and Negative Affective Responses to Ostracism,” *Social Cognitive and Affective Neuroscience*, vol. 6, no. 3 (June 2011), 277–85.
3. Dieter F. Uchtdorf: Hígyetek, szeressetek, cselekedjétek! *Liahóna*, 2018. nov. 48.

TUDJ MEG TÖBBET!

További ötletekért olvasd el a We Can Do Better: Welcoming Others into the Fold című cikket (angolul) a 2017. szeptemberi *Liahónában*.

GYAKORLATI MEGVALÓSÍTÁS

Linda K. Burton nővér, a Segítőegylet korábbi általános elnöke azt tanította, hogy „először figyelj, aztán szolgálj” (*Liahóna*, 2012. nov. 78.). E tanács követése segíthet nekünk olyan egyházközségek és gyülekezetek kialakításában, ahol mindenkit befogadnak, és mindenkire szükség van. Íme, néhány további megfontolandó ötlet:

- Amikor belépünk az egyházi épületünkbe, **körülnézhetünk és megfigyelhetjük**, hogy ki az, akivel kapcsolatban az Úr azt szeretné, hogy aznap már ő is a barátaink közé tartozzon.
- Időnként kerüljük azokat, akik mások, mint mi, vagy akik egy nehéz időszakon mennek keresztül, mert attól tartunk, hogy valami rosszat találunk mondani. Emiatt aztán kirekesztettnek érezhetik magukat, azon töprengve, hogy miért nem beszélget velük senki. **Ülj le melléjük, fejezd ki a szeretetedet, és tégy fel őszinte kérdéseket.** Kérdezz rá, hogy miként élik meg a nehézségeiket, és hogy miben tudnál segíteni nekik.
- Dönthetünk úgy is, hogy a beszédeinkhez és a vasárnapi leckeinkhez **olyan példákat használunk, amelyek megmutatják, hogy a legkülönbözőbb helyzetben lévő egyének és családok is** élhetnek az evangélium szerint, és élvezhetik annak áldásait.
- Az osztály tagjai nagy áldásokban részesülhetnek, amikor a tanítók **különböző korú, nemzetiségű és családi helyzetű egyháztagokat vonnak be.** Sokat tanulhatunk attól a megannyi hithű egyháztagtól, akik a miénktől eltérő tapasztalatokat gyűjtöttek.
- A tanítók biztonságos környezetet teremthetnek ahhoz, hogy mindenki megoszthassa az evangélium szerinti étellel kapcsolatos élményeit. Amint elhangzik egy megjegyzés, a tanítónak lehetősége van **pozitívan reagálni az elhangzottakra.** Így aztán az osztály tagjai nagyobb eséllyel lesznek magabiztosak és felszabadultak a gondolataik megosztásában.

Tanúk vagyunk: a tizenkét apostol napjainkban

Újkori apostolok osztják meg a szent elhívásukkal kapcsolatos gondolataikat.

Írta: Sarah Jane Weaver és Jason Swensen

Church News

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza megszervezése óta eltelt 189 év során már 102 férfit hívtak el, hogy a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaként szolgáljon. Habár azóta az Úr számos változtatásra adott utasítást az egyházban, az alapvető apostoli köteleességek változatlanok maradtak.

A Templom térhez közeli irodájában M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke beszélt az apostoloknak adott azon lelki feladatról, miszerint világszerte tegyenek bizonysgot a Szabadítóról; arról a különleges kapcsolatról, mely a misszionáriusokhoz köti őket; illetve néhány közkeletű félreértésről is azzal kapcsolatban, hogy mit jelent az, ha valaki „apostol, látnok és kinyilatkoztató”. Amikor arról kérdezték, hogy van-e más olyan tagja a Tizenkét Apostol Kvórumának, akivel szerinte a cikk okán érdemes lenne elbeszélgetni a saját szent elhívásáról, Ballard elnök rávágta: „Igen! Mindegyikükkel!”

Összhangban

Napjaink apostolai hatalmas kihívásokkal néznek szembe. Szolgáltatást nyújtanak olyan gyülekezeteknek szerte a világon, amelyeket politikai zavargások, a családok felbomlása, a közösségi média kérlelhetetlen nyomása, valamint gazdasági bizonytalanság tesz próbára. Fontos, hogy az apostolok megértsék azokat a kihívásokat és körülményeket, amelyekkel az egyháztagok szembesülnek.

Egyházi vezetőkként az apostolok meg kell hogy ismerjék az embereket és a körülményeiket, hogy jobban tudják őket szolgálni.

„Tanulnunk kell mindarról, ami hatással van az emberek életére – mondja Ulisses Soares elder. – Az apostoloknak muszáj állandóan tanulni, tudakozódni, valamint sugalmazásban és kinyilatkoztatásban részesülni.”

Ballard elnök szerint bármily fontos is, hogy az apostolok fogékonyak legyenek mindarra, amivel az egyháztagok szembenéznek, ennél is fontosabb, hogy figyelmesen hallgassanak Isten iránymutató hangjára, és fogékonyak legyenek az Úr akaratára. „Ez az Úr egyháza, a mi legfőbb feladatunk pedig az, hogy biztosan összhangban legyünk azzal, ahogy Ő szeretné, hogy megvalósítsuk a királyságát itt a földön” – fogalmaz Ballard elnök.

Különleges tanúk

Amikor az egyes apostolok az elhívásukról beszélnek, hamar nyilvánvalóvá válik, hogy nem elsősorban az igazgatási feladatok foglalkoztatják őket. Az elsődleges feladatuk pontosan ugyanaz, mint ami mindig is volt: „Krisztus neve különleges tanúinak [lenni] az egész világon” (Tan és szövetségek 107:23).

A Szabadító az apostolainak adott utolsó utasítása (lásd Máté 28:19–20) úgy szólt, hogy menjenek el „tanítani, bizonyosságot tenni, kereszteni, valamint felépíteni és megerősíteni az Ő egyházát”, idézi fel Ballard elnök.

Az apostoli megbízatás azóta sem változott. „Mindenkor az az első és legfontosabb, hogy az Úr Jézus Krisztus élő valóságosságának tanúi vagyunk – erősíti meg David A. Bednar elder. – Nem ügyeknek intézői, hanem Jézus Krisztus evangéliumának szolgálattevői vagyunk.”

Az apostolokat azzal bízzák meg, hogy utazó tanúk legyenek, akik az egész világba elmennek, mutat rá Jeffrey R. Holland elder. Hozzáteszi: „Azt szeretnénk, ha ennek az egyháznak még a földrajzi értelemben legtávolabb eső egységében is éreznék, hogy nagyon szoros a kapcsolat köztük és az Úr prófétája között. Gyakran mondják, hogy az egyházban megszűnnek a távolságok az emberek közt. Reményeink szerint az apostoli kapcsolattartás esetében ez mindig így is van.”

Elérni minden cöveket

Quentin L. Cook elder kiemeli, hogy a Tizenkettek egy-egy tagja legalább négyévente ellátogat az egyház minden egyes cövékébe és egyházközségébe, kerületébe és gyülekezetébe, ahol találkozik az egység vezetőivel, és a fő prófétai célokról tart számukra képzést.

„A vezetőségi konferenciák lehetővé teszik számunkra, hogy eleget tegyünk a nekünk adott tanbéli utasításnak, miszerint »[építsük fel] az egyházat és minden nemzetben rendez[zü]k annak ügyeit« [Tan és szövetségek 107:34] az Első Elnökség irányítása alatt” – mondja Cook elder.

Bednar elder azt hangsúlyozza, hogy a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjai által együttesen biztosított tartalmas, mélyreható oktatási élmények segítenek irányt mutatni ezeknek a helyi vezetőknek azon fontos döntések meghozatalakor, melyek bátorítják és támogatják az egyháztagokat a nehézségeik idején.

„Amikor ellátogatunk a különböző helyekre, érezzük az egyháztagok jóságát – mondja Gerrit W. Gong elder. – Hallunk a tapasztalataikról, és olyan dolgokat tudunk meg, amelyek a kvórumként tartott közös tanácskozásaink során segítenek megértenünk, hogy mi zajlik a világ különböző részein és az

egyháztagok különböző csoportjai körében.”

A vezetőségi konferenciákon való részvétel „alkalmat ad nekünk arra, hogy csodás, kedves emberekkel kerüljünk kapcsolatba – magyarázza Cook elder. – Elmegyünk az otthonaikba, és lehetőségünk van szolgálattételt nyújtani nekik. [...] A szenteknek nyújtott szolgálattétel az, ami a legmélyebben érinti meg a szívünket. A Szentlélektől és a Szabadítótól kapott útmutatás, valamint olyan élmények során szerzett tudás alapján végezzük, amelyek némelyike túl szent ahhoz, hogy beszéljünk róla.”

Az egyénnek

Miután már 43 éve szolgál általános felhatalmazottként, és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjaként is már a negyedik évtizedét tölti, kötelezettségei teljesítése során Ballard elnök a világ legtöbb országában megfordult, ami lehetővé tette számára, hogy számtalan egyháztagnak és misszionáriusnak nyújtson személyes szolgálattételt. Milliók hallgatták és hallgatják meg az általános konferenciai és az áhítati beszédeit. Azonban az egész világra kiterjedő felelősségi köre ellenére a Szentlélek lehetővé teszi számára, hogy az egyéneket is képes

Az apostol megnevezés a „küldött” jelentésű görög szóból ered. Az első apostolaihoz hasonlóan a Szabadító a jelenlegi apostolait is elküldi „e széles világra” (Márk 16:15–16).

Rasband elder elmondása szerint, amikor elrendelték az apostolságba, többek között a következő utasítást kapta: „Olyan tisztségbe helyezünk téged, hogy Krisztus nevének különleges tanúja légy az egész világban..., minden időben és minden körülmény közepette.” „Minden időben és minden körülmény közepette» – ezek a szavak hangzottak el az elrendelésben.”

Fontos kapcsolat

Az apostolok és az egyház több mint 70 000 teljes idejű misszionáriusa szent – mondhatni, egymásra utalt – kapcsolatban áll egymással.

Az *apostol* megnevezés a „küldött” jelentésű görög szóból ered, fejt ki Dale G. Renlund elder. Gondoljunk csak bele a Szabadító által az ősi apostolainak adott meghatározó megbízásba: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtsnek. A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül” (Márk 16:15–16).

E parancsot követve a Tizenkettek „igazlelkűen szorgoskodnak” a misszionáriusi munkában, és terjesztik az evangélium üzenetét, mondja Ballard elnök.

Az ősi Pál apostolhoz hasonlóan napjaink apostolai is imádságosan bevonnak másokat az evangélium megosztására vonatkozó köteleességeik elvégzésébe. A misszionáriusok pedig apostoli módon kiküldetnek a világba Krisztus evangéliumát tanítani. „A Tizenkettek azok, akik a birtokukban lévő kulcsokat alkalmazva kijelölik őket az egyes missziókban való szolgálatra – mondja Bednar elder. – Így küldjük hát ki őket.”

Továbbra is az Úr a misszionáriusi munka irányítója és igazgatója. Ő hatalmazza fel az élő apostolait, akik időnként azt a megbízást kapják, hogy a váltakozó összetételű Misszionáriusi Végrehajtó Tanácsban szolgáljanak, tolmácsolva az Úr elvárásait a terepen munkálkodó teljes idejű misszionáriusok felé. Bednar elder kiemeli, hogy az efféle igazgatási kötelezettségek nem egyszerűen a „szervezet működtetéséről” szólnak. Az apostolok rendelkeznek Izrael egybegyűjtésének papsági kulcsaival. „Lelki felügyeletet és útmutatást biztosítunk, hogy a munka az Úrnak tetsző módon legyen elvégezve” – mondja Bednar elder.

legyen megszólítani és megáldani. Azt mondja, hogy ez a látszólagos ellentmondás a Szabadító útja. „Időnként kapok egy-egy levelet, amiben azt írja valaki, hogy »ott voltam egy gyűlésen, és mondtál valamit, ami megváltoztatta az életemet«. Ez a Szentlélek hatalma. Az Úr részletekbe menően igazgatja az egyházat.”

„Számptalan kedves, egyszerű élmény az egyház tagjaival szerte a világon” – ezt jelenti Bednar elder számára az apostoli szolgálattétel, aki így tekint erre: „Az Úr egy megszabott időben elküldi a Tizenkettek Kvórumának egyik tagját egy-egy adott helyre, ahol találkozunk hithű utolsó napi szentekkel és másokkal is, akik gyakran éppen küszködnek, vagy megnyugvásra és vigaszra van szükségük. Ezeket az érintkezéseket Isten vezényli.”

Ronald A. Rasband elder azt mondja, hogy miután elhívták apostolnak, megtanulta, hogy az életében immár minden tevékenységre több időt kell szánnia, mert üdvözölnie kell az egyháztagokat és másokat is. „Ez nem rólam szól – hangsúlyozza Rasband elder. – Arról a tiszteletről és megbecsülésről szól, amellyel ennek az egyháznak a tagjai az apostoli hivatal iránt viseltetnek.”

Ballard elnök Spanyolországban

Holland elder Angliában

Uchtdorf elder Oroszországban

Az egyház Misszionáriusi Végrehajtó Tanácsának Dieter F. Uchtdorf elder az elnöke. Az íróasztalán egy kis-méretű bronzszobor található, amely egy misszionáriuspárt ábrázol, akik éppen irgalmatlanul tekernek a kerékpárjaikkal – talán éppen egy megbeszélte tanítási időpontra sietve. Amikor csak elmereng ezen a bronzalkotáson, Uchtdorf eldernek eszébe jut az apostolok és a misszionáriusok között lévő eltéphetetlen kötelék. „A 70 000 misszionárius mindegyike szent szolgálatot végez, és az Úr hívja el őket – egy Isten prófétája által írt levélben –, hogy a Szabadító képviselői legyenek. Ők a Tizenkettek meghosszabbított karja.”

„Amikor csak van időnk, mindig találkozunk velük – mondja Ballard elnök. – Olyankor hagyjuk, hogy kérdéseket tegyenek fel. Megpróbálunk segíteni nekik megtalálni, tanítani, megkeresztelni és megerősíteni Mennyei Atyánk gyermekeit.”

E két csoport egymással együttműködve indul neki, hogy az evangélium jó hírért terjessze szerte a világon. Ahogy D. Todd Christofferson elder fogalmaz: „Társainként tekintünk a teljes idejű misszionáriusokra.”

Félreértések

Bár néhány külső szemlélő azt gondolhatja, hogy az egyházat úgy vezetik, mint egy nagyvállalatot, Gary E. Stevenson elder szerint az apostolság „nem olyan, mint cégvezetőnek lenni; meglehetősen eltér attól. Az Úr Jézus Krisztus apostolának szerepe igazából lelkigondozói, pásztoraló szerep.” Ez a szerep – Jézus Krisztus tanújaként állni a világ előtt –, „megvilágosít és meghatároz bennünket”.

Neil L. Andersen elder világossá teszi, hogy a Tizenkét Apostol Kvórumában nincsenek elkülönülő csoportok, érdekérvényesítő törekvések vagy hatalmi központok. Vannak „eltérő vélemények”, de „nincs önteltség”.

Andersen elder szerint az Úr számos különböző foglalkozású és hátterű embert gyűjt egybe, ám ők „mindannyian egyformák a Szabadítóról való bizonyosságuk és az alázatosságuk tekintetében. Nem törekednek tisztségekre; nem akarnak ők lenni a legokosabbak a teremben. Az Úr ennyivel már beéri. Soha nem láttam senkit [a Tizenkettek közül] haragra gerjedni, és soha nem láttam, hogy bárki is leszólta volna a másikat.”

Az alázat határozza meg az apostolságot, mondja Uchtdorf elder. Bárhova utazzanak is, az elhívásuk miatt szinte mindenütt felismerik őket, „de tisztában vagyunk vele, hogy ez nem rólunk szól, hanem Róla. Őt képviseljük. [...] Ez az Ő nagyságáról szól.”

Mindannyiunkat szolgálatra hívnak el

A Szabadító a halála és feltámadása után 40 napon át oktatta a tanítványait, majd felemelkedett a mennybe. Mivel üresen maradt egy hely a Tizenkét Apostol Kvórumában – amit még Iskariotes Júdás árulása és halála okozott –, a kvórum tagjai összegyűltek, és az Úrhoz folyamodtak.

Christofferson elder Mexikóban

Bednar elder Peruban

Cook elder Argentínában

Két férfi, Mátyás és Barsabás neve hangzott el, az apostolok pedig azért imádkoztak, hogy mutatná meg az Úr „e kettő közül egyiket, a kit kiválasztottál, ...és esék a sors Mátyásra, és a tizenegy apostol közé számláltaték” (lásd Apostolok cselekedetei 1:23–26).

Úgy van ma is, ahogy akkor: „apostoli elhívást kapni nem valamiféle teljesítmény vagy eredmény – világít rá Renlund elder. – Nem valamiféle kiérdemelt elhívás. Az Apostolok cselekedetei 1. fejezetében Isten választotta ki Mátyást Barsabás helyett, és nem közölte velünk az okát. Azzal azonban nem árt tisztában lennünk, hogy Barsabásnak a Szabadítót és az Ő feltámadását elismerő bizonyossága egyenlő mértékű volt Mátyáséval.”

Isten választott – magyarázza Renlund elder. „Ha Barsabás teljesítette a saját elhívását, bármi volt is az, a jutalma nem tért el attól, amiben Mátyásnak lehetett része, amennyiben ő is felmagasztalta az elhívását.”

Éppen úgy, ahogy Barsabás bizonyossága egyenlő mértékű volt Mátyás bizonyosságával, az egyház minden tagja

jogosult – illetve szert tehet – „egy, az apostolihoz hasonló kapcsolatra az Úrral” – szögezi le Ballard elnök.

Az Úrnak és az egyháznak végzett szolgálat „kiváltság és áldás. Megtiszteltetés – jelentette ki Uchtdorf elder. – Az Úr kimutatja az irántunk való szeretetét, mi pedig kimutathatjuk az Úr iránti szeretetünket azzal, hogy megteesszük, amit csak kér tőlünk.”

Szent élmény

Egy utazó főtanács részének lenni szent élményt jelent, avat be Andersen elder. „Amikor bizonyóságot teszünk, az a bizonyosság az emberek szívébe hatol – ez részben az elrendelésünknek köszönhető.”

Christofferson elder azt mondja, hogy apostoli szolgálattetele korai szakaszában úgy érezte, maguk alá temetik a látszólagos elvárások. Aztán kapott egy egyszerű üzenetet az Úrtól: „Feledkezz meg magadról és arról, hogy mit gondolhatnak rólad az emberek: hogy le vannak-e nyűgözve, vagy csalódtak, vagy bármi mást is érezzenek. Csak arra összpontosíts, amit én rajtad keresztül adni szeretnék nekik. Összpontosíts arra, amiről azt szeretném, ha rajtad keresztül meghallanák.”

Évekkel ezelőtt Christofferson elder ellátogatott a venezuelai Méridába, ahol egy 7 év körüli kisfiú egy ablakon keresztül megpillantotta őt, és kiabálni kezdett: *“El Apostol, el Apostol!”* („Az apostol! Az apostol!”)

„Ez egy nagyon egyszerű történet, de számomra annak a megbecsülésnek a mélységét mutatja, amellyel még a gyermekek is viseltetnek ezen elhívás iránt – vélekedik Christofferson elder. – Ez nem az elhívással rendelkező emberről szól. Az a gyermek magát az elhívást tanulta meg ilyen szinten megbecsülni, és azt, amit az elhívás képvisel.” ■

Andersen elder Brazíliában

Hogyan támogathatjuk a vezetőinket?

Írta: Sarah Jane Weaver és Jason Swensen

Church News

Azzal, hogy a tizenkét apostol támogatása mellett döntenek, az egyháztagok arról tesznek tanúságot, miszerint bíznak az egyes apostolok Szabadítónak fogadott engedelmisségében.

Az azt követő keserves napokban, hogy 2017 októberében a kaliforniai Sonoma megyében egész településrészeket pusztítottak el a futótűzek, Ronald A. Rasband elder, a Tizenkét Apostol Kvórumából, meglátogatta az érintett közösségeket, hogy az utolsó napi szentekkel legyen.

Szolgálati küldetést teljesített. Melanie Rasband nővérrel együtt vigaszt nyújtottak a tűzvészről kimerült egyháztagoknak a gyülekezeti házaikban és az elszenesedett otthonaik romjainál.

Bárhova ment, az egyháztagok odamentek hozzá, hogy a hálájuk jelenként kezet fogjanak vele: köszönetet mondtak az apostolnak a támogatásáért, ugyanakkor minden egyes kézfogás ugyanazt az általános véleményt tolmácsolta feléje: „Támogatunk”.

Hittel cselekedve

A támogatás olyan szent cselekedet, amely összekapcsolja az egyház tagjait annak vezetőivel, mondja Gary E. Stevenson elder. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának több mint 16 millió tagja közül viszonylag kevesen fognak valaha is szemtől szemben beszélgetni vagy kezet fogni az apostolokkal. Azonban minden egyháztagnak lehetősége van személyes kapcsolatot létesíteni velük és az egyház más vezetőivel a hivatalos támogató szavazás, valamint a mindennapi támogató cselekedetek révén, emlékeztet M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke.

„Egyfelől a magasba emelt kezünkkel fejezzük ki a támogatásunkat, de ugyanígy teszünk a szívünkkel és a cselekedeteinkkel is – hangsúlyozza Gerrit W. Gong elder. – Az egyházi vezetőket ugyanígy támogatjuk, ahogy egymást is támogatjuk. Tisztában vagyunk vele, hogy szövetség köt össze minket.”

Az apostolokért elmondott imák továbbra is a támogatás felbecsülhetetlen értékű részét képezik, mondja Ulisses Soares elder. „Átlagos emberek vagyunk, és az Úr valami olyanra hívott el bennünket, ami meghaladja a képességeinket. Ennek ellenére azt érezzük, hogy el tudunk érni a képesség megfelelő szintjére annak köszönhetően, hogy az emberek imádkoznak értünk.”

A támogatást hit előzi meg, és hit követi, teszi hozzá Soares elder. „Azzal, hogy támogatsz az apostolokat, a Szabadítónak segítesz a munkája elvégzésében. A te hited segít az Úrnak megvalósítani mindazt, amit a prófétáin és a kinyilatkoztatásain keresztül tolmácsol.”

„Nagyon szeretem a derékszőgben felemelt karok által közvetített képet és annak mögöttes jelentését” – mondja Jeffrey R. Holland elder. Amikor az egyház tagjai támogatják őket, az lelki-leg olyan az apostolok számára, mintha életadó táplálékot kapnának, teszi még hozzá. „Minden hang számít, és minden segítő kéz figyelemre méltó. Senkinek sem kell egyedül szolgálnia az egyházban, bármi legyen is az elhívása.”

Rasband elder Indiában; Stevenson elder Hongkongban; Renlund elder Brazíliában; Gong elder a kínai Sanghajban; Soares elder a Brigham Young Egyetemen

Hosszú ideje tartó gyakorlat

Az apostolok támogatása olyan gyakorlat az utolsó napi szentek körében, amely már Jézus Krisztus evangéliumának visszaállítása óta szokásban van. A korai szenteket már a legelső naptól fogva mindig megkérték, hogy adják beleegyezésüket az egyház vezetőinek elhívásához, és támogassák őket az adott elhívásban.

1830. április 6-án, amikor a New York állambeli Fayetteben, Seneca megye egyik településén, Joseph Smith és az újonnan megkeresztelt követői id. Peter Whitmer rönkökből ácsolt kis tanyaházában gyűltek össze, Joseph szólásra emelkedett, és megkérdezte a jelenlévőket, hogy meg kívánják-e szervezni Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát.

A közös megegyezés tantételét gyakorolva az új tagok a magasba emelték a kezüket, és egyhangú szavazással a beleegyezésüket adták. Ezt követően a beleegyezésüket adták ahhoz, hogy elfogadják Joseph Smitht és Oliver Cowderyt tanítóikként és lelki tanácsadóikként.

„Az egyházban való tagság rendkívül személyes ügy – mutat rá Holland elder. – Minden egyén számít. Ezért működünk a közös megegyezés tantétele alapján. Azt szeretnénk, hogy mindenkinek legyen véleménye, adjon hangot ennek, és egységesen haladjunk előre.”

Mindannyiunkat felemel

Amikor a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai elfogadják az elhívásukat, akkor „kötelesek” követni az Úr akaratát, jegyzi meg Dale G. Renlund elder. Azzal, hogy a Tizenkettek támogatása mellett döntenek, az egyháztagok arról tesznek tanúságot, miszerint bíznak az egyes apostolok Szabadítónak fogadott engedelmségében.

Azok az utolsó napi szentek, akik támogató szavazatukban részesítik az egyes apostolokat, egyúttal a belőlük álló kvórumot is támogatják, mondja Quentin L. Cook elder.

E szent szavazat felemeli és megáldja az apostolokat – ugyanakkor felemeli azokat is, akik a támogatásukat adják, teszi még hozzá. „Hatalomban, áldásban és iránymutatásban részesíti őket.”

Ez azt jelenti, hogy amiképpen a Santa Rosa-i tüzek által érintett egyháztagok támaszadó támogatást nyújtottak Rasband eldernek, úgy a világszerte élő egyháztagok is felemeltetnek, amikor felemelik a Tizenkettek tagjait. ■

Élő pionír örökségünk

Miután keresztülváltak Amerika nyugati vidékein egy olyan új otthont keresve, ahol a szentek üldöztetés nélkül hódolhatnak az Úrnak, 1847 júliusában a pionírok első csoportja megérkezett a Sóstó-völgybe. Az észak-amerikai egyháztagok közül sokan tudják visszavezetni az örökségüket ezen pionír ősökhöz. Azonban a legtöbb egyháztag számára szerte a világon az úttörő örökség máshol kezdődött – vagy azokkal a személyesen ismert felmenőkkel, akik az egyházhoz csatlakoztak, vagy akár saját magukkal, mert ők voltak az elsők a családjukban, a közösségükben vagy az országukban, akik befogadták az evangéliumot.

Amint ebben a hónapban a pionír ősünket ünnepeljük, felteheted magadnak a kérdést: hol kezdődött az én hitbéli örökségem? Milyen áldozatokat hoztak az én úttörő ősöim, hogy az életüket az egyháznak szenteljék? Hogyan tudom tisztelni és továbbadni az örökségüket? Mit tehetek azért, hogy segítssek másoknak megérteni és tisztelni a saját úttörő ősöiket? ■

A HIT ÖRÖKSÉGE

„Biztosnak kell lennünk abban, hogy soha nem vessz el a [pioníroktól] kapott

hitbéli örökségünk. Érintse meg a hősiesség életük a szívünket, különösképpen a fiataljaink szívét, hogy az igaz bizonyosság és az Úr, valamint az Ő egyháza iránti megingathatatlan szeretet tüze olyan ragyogóan lángoljon mindegyikünkben, ahogy a mi hithű pionír ősökben lángolt.”

M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke: "Faith in Every Footstep," *Ensign*, Nov. 1996, 25.

A bal felső képtől az óra járásával megegyező irányban:
Egy Mormon könyvét és virágkosarat tartó asszony. Készítette: Jubal Aviles Saenz

Most épül az örökkévalóság. Készítette: Sylvia Huege de Serville

Ébredj, ébredj, öltsd magadra gyönyörű ruháidat! Készítette: Natalie Ann Hunsaker

A látogatás. Készítette: Chu Chu

* *Joseph William Billy Johnson: Szentség az Úrnak.* Készítette: Emmalee Rose Glauser Powell

Olvas a család. Készítette: Jose Manuel Valencia Arellano

Pihenő útközben. Készítette: Carmelo Juan Cuyutupa Cannares

Az öröm gyümölcse. Készítette: Hajasi Nanakó

*A * jellel megjelölt mű kivételével az Egyháztörténeti Múzeum nemzetközi művészeti versenyének ezen és más alkotásai is megtekinthetők online az lds.org/go/71921 oldalon.*

TUDJ MEG TÖBBET ARRÓL, HOGY FELÉTEK KIK VOLTAK PIONÍROK

Ha többet szeretnél megtudni az egyhárról és annak úttörői történetéről a saját országodban, látogass el a history.lds.org/ GlobalHistories oldalra.

Írta: Patrick
Kearon elder
a Hetvenek
Elnökségéből

A SZOLGÁLAT szentebb mintája

Kövessük hát még készségesebben, még eredményesebben az élő Krisztust, miközben igaz tanítványaivá igyekszünk válni azáltal, hogy úgy végezzük a szolgálattételt, ahogy azt Ő tenné.

15–16 éves koromban teljesen magamba fordultam, és sokunkhoz hasonlóan a serdülőkor nyugtalanságot, bizonytalanságot és sebezhetőséget hozott az én életembe is. Elvesztettnek, feszélyezettnek és esetlennek éreztem magam. Nyilván nem segített az sem, hogy a szüleim a távoli Szaúd-Arábiában laktak, miközben én bentlakásos iskolába jártam Anglia partvidékének egy sivár részén. A Roxfort még Piton professzorral együtt is kedélyes helynek számítana az iskolámhoz képest.

Ezen a partszakaszon gyakori volt a rossz idő, de az egyik télen különösen félelmetes vihar érkezett az Ír-tenger felől, orkán erejű széllesekkel. Nagyjából ötezer otthon került víz alá, az élelem kifogyóban volt, az emberek pedig áram, illetve bármiféle fűtés és világítás nélkül maradtak.

Amikor visszavonult az ár, az iskola kiküldött minket, hogy segítsünk a takarítási munkálatokban. Megdöbbentő volt ilyen közélről tapasztalni meg egy természeti csapást. Mindent víz és sár borított. Az árvízkárosultak arca hamuszürke volt, és komor. Napok óta nem aludtak. Az iskolatársaimmal együtt munkához láttunk: felsőbb szintekre hordtuk az átázott holmikat, és felszaggattuk a tönkrement padlószőnyegeket.

Ám a legnagyobb hatást mégis a kialakuló bajtársiasság gyakorolta rám. Csodálatos, jólelkű érzés kötötte össze a kiemelkedő ügyben, emberpróbáló körülmények között egyesülő embereket. Később eltöprengtem azon, hogy a bizonytalanságnak a serdülőkori elmémet rendszerint emésztő érzései eltűntek, miközben ebben a felebarátaink megsegítésére irányuló nagyszerű erőfeszítésben vettem részt.

A felfedezésnek, mely szerint a komorságom és az állandó önmagammal való foglalkozás ellenszere a másoknak való segítségnyújtás, meg kellett volna változtatnia engem. De nem így történt, mert nem érintett meg elég mélyen ez a felismerés,

és nem gondoltam bele jobban abba, hogy mi is történt. Mindezt csak később értettem meg.

Felkérés szolgálattételre

Ezen gondolkodtam a 2018. áprilisi általános konferencia alatt is, amikor többször is hallottam a felkérést, miszerint szolgálattételünk hasonlítson a Szabadító szolgálattételéhez: fakadjon szeretetből és annak felismeréséből, hogy mindannyian Mennyei Atyánk gyermekei vagyunk.

Nem azért szolgálunk, mert számolják és mérik a szolgálatunkat, hanem azért, mert szeretjük Mennyei Atyánkat, és egy magasztosabb és nemesebb törekvés hajt minket: hogy segítsünk a barátainknak megtalálni a Hozzá hazavezető ösvényt, és meg is maradni azon. Oly módon szeretjük és szolgáljuk felebarátainkat, ahogy azt Jézus is tenné, ha a helyünkben lenne: valóban az emberek életének javítására és terheik könnyítésére törekedve. Innen ered az az öröm és tartós meglegedettség, melyben az is részesül, aki ad, és az is, aki kap, miközben osztozunk annak gyümölcsén, hogy tudjuk és érezzük végtelen értékünket és Isten irántunk érzett örök szeretetét.

„Az Úr igaz és élő egyházát mindig is egy olyan szervezett erőfeszítés fogja fémjelezni, mely az Isten egyes gyermekeinek és a családjuknak nyújtandó szolgálattételre irányul – jelentette ki Russell M. Nelson elnök. – Mivel ez az Ő egyháza, szolgálóként mi is az egyénre irányítjuk a szolgálattételünket, éppen úgy, ahogyan Ő is tette. Szolgálattételünket az Ő nevében, az Ő hatalmával és felhatalmazásával, és az Ő szeretetteljes kedvességével fogjuk végezni.”¹

Tudom, hogy ha hallgatunk erre a szolgálattételi felhívásra, akkor képesek vagyunk arra, hogy magunkon kívülre tekintsünk; növekedjen a hitünk, az önbizalmunk és a boldogságunk; és felülkerekedjünk az önmagunkra fordított figyelmen, valamint az azzal együtt járó ürességen és komorságon.

A szolgálattétel átalakít bennünket

Az a szép az ilyesfajta szolgálattételben, hogy segít másoknak, ugyanakkor minket is megváltoztat azáltal, hogy elvonja a figyelmünket az aggodalmainktól, a féltelmeinktől, a szorongásainktól és a kételyeinktől. Mások

szolgálata először talán csupán eltereli a figyelmünket a saját gondjainkról, de aztán hamar át is lényegül valami sokkal magasztosabbá és szebbé. Világosságot és békességet kezdünk tapasztalni, úgy, hogy szinte észre sem vesszük. Nyugalmat, melegséget és vigaszt nyerünk. És megismerünk egy olyan örömet, mely semmilyen más módon nem érhető el.

Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) a következő magyarázatot adta: „A szentírásokban említett bővelkedő élet egy lelki végösszeg, mely úgy jön ki, hogy megsokszorozzuk a másokért végzett szolgálatunkat, és a tehetségeinket Isten és az emberek szolgálatában fektetjük be.” Hozzátette: „Másokat szolgálva tartalmasabbá válik az életünk; mi több, könnyebbé válik »megtalálnunk« magunkat, mivel sokkal, de sokkal több van így bennünk, amit megtalálhatunk!”²

A Mestertől jövő felkérés

Tanulságos, hogy amikor a Szabadító elhívta Pétert, Andrást, Jakabot és Jánost, hogy kövessék Őt, ők azonnal irányt váltottak, és elkezdtek Őrá összpontosítani: „azonnal otthagynak a hálókát, követik őt” (Máté 4:20).

Később azonban, miután a Szabadítót a legkegyetlenebb módon elvették tőlük, visszatértek a halászhálhoz, gondolván, hogy ahhoz értenek. Egy alkalommal a feltámadt Szabadító odament hozzájuk, amikor épp sikertelenül halásztak.

„Ő pedig monda nékik: Vessétek a hálót a hajónak jobb oldala felől, és találtok. Oda veték

azért, és kivonni már nem bírták azt a halaknak sokasága miatt” (János 21:6).

Ez nemcsak azt mutatta meg nekik, hogy Ő egyáltalán nem veszített a hatalmából, de azt is nyilvánvalóan eléjük tárta, hogy rossz helyen keresgélnek és rossz dologra összpontosítanak. Amikor a parton együtt ették a halat, a Szabadító háromszor is megkérdezte Pétert, hogy szereti-e Őt. Az egyre nyugtalanabbá váló Péter minden egyes alkalommal azt felelte, hogy igen. Péter mindegyik válaszát követően Jézus arra kérte őt, hogy legeltesse az Ő juhait. (Lásd János 21:15–17.)

Vajon miért kérdezte meg Pétertől a Szabadító háromszor is, hogy szereti-e Őt? Péter már korábban is elhívást kapott Jézus követésére, és akkor azonnal reagált, hátrahagyva a halászatot. Azonban amikor Jézus elvétetett tőlük, Péter gyászolt, és elveszettnek érezte magát. Visszatért az egyetlen dologhoz, amiről úgy érezte, hogy ismeri: a halászathoz. Már most, Jézus azt akarta, hogy Péter ezúttal valóban hallja meg Őt, és fogja fel a felkérés súlyát. Péternek meg kellett értenie, mit jelent a feltámadt Krisztus tanítványának és követőjének lenni most, hogy testben már nem lesz ott mellettük.

Mit kívánt az Úr Pétertől? Azt, hogy legeltesse és őrizze a juhait és a bárányait. Ezt a munkát kellett elvégezni. Péter felismerte Mesterének e gyengéd, ám egyértelmű hívását, és a főapostol reagált is erre, hősiesen és rettenthetetlenül annak a szolgálattételnek szentelve élete hátralevő részét, melyre el lett hívva.

Kezdjétek imával!

Ma is van a földön egy főapostol. Nelson elnök azt a felkérést intézi hozzátok és hozzám is, hogy legeltessek Jézus juhait. A figyelmünket elterelő és követelő alacsonyabb rendű dolgok közepette a kihívás abban rejlik, hogy *reagáljunk* is erre a felhívásra, és *cselekedjünk* – hogy ténylegesen tegyünk valamit, valóban változtassunk, és éljünk másképp.

Ekkor felmerülhet bennetek a kérdés: „Hol kezdjem?”

Kezdjétek imával! Nelson elnök azt a kihívást állította elé, hogy „nyújtózkodj[un]k a személyes kinyilatkoztatás elnyerését illető jelenlegi lelki képessége[in]ken túlra”³. Kérdezzétek meg Mennyei Atyátoktól, hogy mit tehetnétek, és kiért. Reagáljatok minden kapott benyomásra, tűnjön az bármennyire is jelentéktelennek! Váltatok cselekedetre! A kedvesség minden apró cselekedete kifelé tekintésre készítet minket, és meghozza a maga áldásait. Lehet ez egy kedves, váratlan üzenet küldése valakinek. Lehet egy virág, egy kis sütemény vagy egy kedves szó. Lehet egy kert vagy udvar rendbetétele, a szennyes kimosása, autómosás, fűnyírás, hólapátolás vagy csak az illető meghallgatása.

Jean B. Bingham, a Segítőegylet általános elnöke ezt mondta: „Olykor azt gondoljuk, valami hatalmas vagy hősies dolgot kell véghez vinnünk, hogy az a felebarátaink szolgálatának »számítson«. A szolgálat egyszerű tettei azonban mélyeséges hatással lehetnek másokra – csakúgy, mint saját magunkra.”⁴

Talán vonakodtok megtenni az első lépést, mert úgy véltétek, hogy nincs időtök rá, vagy úgysem tudtok változást elérni, de meg fogtok lepődni,

hogymire képes akár még egy aprócska dolog is. Nelson elnök a szolgálat magasztosabb és szentebb mintáját vázolta fel számotokra és számomra. Ha reagálunk erre, akkor rájövünk, mennyire eltölt, felszabadít és megnyugtató ez minket, és hogy miként lehetünk mi a változás és a vigasz elősegítésének eszköze mások életében.

Vannak időszakok – például egy misszió befejezésekor –, amikor kísértést érezhetünk, hogy ezt mondjuk: „Na, megcsináltam. Most már szolgáljon valaki más. Pihenni akarok.” Azonban az igazi szolgálattétel nem szünetel. Ez egy életmód. A rendszeres tevékenységeinkben tarthatunk szünetet és vakációt, hogy pihenjünk és újult erőre kapjunk, ám az onszövetségbeli felelősségünk, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy Ő szeret minket, és hogy tápláljuk az Ő juhait, soha nem szünetel.

A világméretű egyház szolgálattétele

Nagyon büszke vagyok arra, hogy olyan egyházhoz tartozom, mely a szolgálattételt átülteti a gyakorlatba. Csupán 2017-ben az egyházunk tagjai több mint 7 millió önkéntes munkaórát áldoztak a szegényeknek és a rászorulóknak adott étel megtermelésébe, betakarításába és szétosztásába. Az egyház félmillió embernek biztosított tiszta vizet, valamint 41 országban 49 ezer ember számára kerekesszéket. Önkéntesek 40 országban biztosítottak szemüvegeket és szemészeti ellátást, illetve nyújtottak képzést a látáskárosultak gondozó 97 ezer ember számára; 38 országban 33 ezer

ápolót képeztek ki a kismama- és újszülöttgondozás területén. Nem is szólva a Segítő kezek programról, mely révén az utóbbi néhány év során népünkben százezrek ajánlottak fel többmillió önkéntes órát. Jézus Krisztus Egyházának tagjai azok segítségére sietnek, akiket kicsi vagy nagy csapások sújtanak, valamint építik-szépítik a környéküket és a közösségüket.

Az egyház nemrég indult JustServe kezdeményezése, amely nagyszerű szolgálati lehetőségeket sorol fel, máris több mint 350 ezer regisztrált önkéntest vonzott, akik több millió órányi időt szenteltek a helyi közösségükben való segítségnyújtásnak.⁵

Ez a tettek egyháza. Ezt tesszük mi. Ezt teszitek ti. Legyen hát ez a meghatározó jellemvonása annak, hogy kik vagytok.

Háromféle szolgálat

Szeretném kiemelni a szolgálat három olyan általános fajtáját, melyre mindannyiunknak lehetősége nyílik.

1. Olyan szolgálat, amikor megbízást vagy felkérést kapunk egy egyházi feladat elvégzésére. Ekkor mindannyian igyekszünk olyan szolgálattételt nyújtani, melyet becsben tartanak, nem pedig mérnek; ahol gondolunk azokra, akiket a gondjainkra bízunk, imádkozunk értük, és segítjük őket.

2. Olyan szolgálat, melynek elvégzésére saját késztetésből adódóan vállalkozunk. Ez az első kiterjesztése, mely át fogja hatni a mindennapi cselekedeteinket és kapcsolatainkat, ha még tudatosabban igyekszünk elfeledkezni magunkról, és kifelé, mások felé fordulni. Ez esetben nincs hivatalos megbízás, de az a vágy hajt minket, hogy Krisztust kövessük, hogy kezdjünk el kedvesebbek és figyelmesebbek lenni a körülöttünk lévőkkel.

3. Közszolgálat. Ahol helyénvaló, ott vegyünk részt a politikában, figyelmeztetve a szolgálatra, valamint az egyének és a közösségek felemelésére összpontosítva. Kerüljétek azt a fajta politikai székértábor-logikát, amely oly szélsőségesen megosztóvá, harsánnyá és

rombolóvá vált szerte a közösségekben, országokban és földrészekben. Csatlakozzatok más politikusokhoz, akik közös ügyet találnak azért, hogy gyógyulást hozzanak a hatáskörükbe tartozók gondterhelt életébe, és azon túl is. Ti lehettek a mértéktartás és az észszerűség hangjai, a társadalom minden szegletében pártfogolva a méltányosságot. Egyre inkább szükséges, hogy energiát fektessetek az efféle jeles állampolgári részvételbe.

Meg tudjuk változtatni a saját világunkat

A híreket olvasva azt érezhetjük, hogy egyre jobban félresiklik a világ. Ha mindannyian mindennap teszünk valamit, kis és nagy dolgokat, akkor meg tudjuk változtatni a saját magunk és a körülöttünk lévő világát. Felebarátaikat szolgálva, és felebarátaikkal *együtt* a közösségekben szolgálva, össze fogtok barátkozni olyanokkal, akik szintén segíteni szeretnének. Ezek erős barátságok lesznek, hidakat építve kultúrák és meggyőződések között.

Ha reagáltok a felkérésre, mely szerint végeztetek szolgálattételt úgy, ahogy azt Jézus teszi, akkor átalakulást fogtok tapasztalni, és egyre inkább önzetlenek lesztek. Fel fogjátok fedezni a Szabadító módján végzett szolgálattételtől eredő örömet, magatok mögött hagyva a vélt alkalmatlanságaitokból eredő szorongást, bizonytalanságot és komorságot.

Talán eszetekbe is jutott egy név vagy egy ügy. Akkor ez valószínűleg a Lélektől érkező hívás – amelyet talán már korábban is hallottatok. Nyújtsátok hát ki a kezeteket, tekintsetek kifelé, és emeljétek fel az embereket! Határozzátok el, hogy választok erre a hívásra, és imádkozzatok már ma arról, hogy mit tehetnétek. Amikor látjátok és érzitek, milyen áldásokat hoz ez nektek és azoknak, akikért szolgálattételt végeztetek, akkor napi gyakorlatotokká akarjátok majd tenni ezt.

A legmagasztosabb és legfőbb törekvésünk az, hogy Isten minden gyermekével megosszuk Jézus Krisztus evangéliumának világosságát, reményét, örömét és célját, és segítsünk nekik megtalálni a hazavezető ösvényt. A tettekre váltott evangélium megnyilvánulása az, ha segítjük őket, és szolgálattételt végzünk. Ezt az életmódot választva fel fogjuk fedezni, hogy az milyen sajátos megelégedettséget eredményez, és így módon lelhetünk rá arra a békességre és öröme, amely eddig talán elkerült minket.

Így élt a Szabadító, és azért élt így, hogy nagyszerű, végtelen és engesztelő ajándéka által tökéletes balzsamot és végső gyógyulást nyújtson nektek és nekem. Kövessük hát még készségesebben, még eredményesebben az élő Krisztust, miközben igaz tanítványaivá igyekszünk válni azáltal, hogy úgy végezzük a szolgálattételt, ahogy azt Ő tenné. ■

A Brigham Young Egyetem, Idahón 2018. május 6-án elhangzott, Az Úr igaz és élő egyházának fémjele című, fiatal felnőtteknek szóló világméretű áhítat alapján.

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 69.
2. Spencer W. Kimball, "The Abundant Life," *Ensign*, July 1978, 3. Vö. még Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball. 93.
3. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 95.
4. Jean B. Bingham: A Szabadító módján való szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 104.
5. Lásd JustServe.org. Elérhető Észak-Amerikában, kipróbálás alatt áll Mexikóban, az Egyesült Királyságban, Puerto Ricóban és Ausztráliában.

1. fejezet

Gyűjts egybe egy csoportot!

Szerkesztői megjegyzés: Részlet a Szentek sorozat 2. kötetének – Nincs az a szentségtelen kéz – 1. fejezetéből. Az 1. kötet – Az igazság jelzászlaja –, amely a múlt évben került kiadásra, azzal zárult, hogy az utolsó napi szentek részesültek a felruházásukban a Nauvoo templomban, és felkészültek Nauvoo elhagyására, hogy nyugatra utazzanak.

Utolsó napi szentek ezrei csendesedtek el az elkészültének küszöbén álló Nauvoo templom első emeleti nagy gyűléstermében, amikor meghallották Lucy Mack Smith hangját 1845. október 8-án, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza őszi konferenciájának harmadik, és egyben utolsó napjának reggelén. Tudatában annak, hogy már nem lesz sok alkalma arra, hogy a szentekhez szóljon – főleg most, hogy azt tervezik, elhagyják Nauvoot egy új otthon reményében a messzi nyugaton –, a 70 éves Lucy törekeny testét meghazudtoló erővel beszélt.

„Szeptember hó huszonkettedik napján volt tizennyolc éve annak, hogy Joseph feltárta a lemezeket a földből, – tette bizonyosságát – és múlt hétfőn volt tizennyolc éve annak, hogy Joseph Smith, az Úr prófétája...”¹

Itt szünetet tartott, visszaemlékezve a mártírhalált halt fiára, Josephre. A teremben lévő szentek már hallották, hogyan vezette el őt az Úr egy angyala a Kumóradomb belsejében eltemetett aranylemezekhez. Tudták, hogy Joseph Isten ajándéka és hatalma által lefordította a lemezeket, és Mormon könyve címen kiadta a feljegyzéseket. De a gyűlésteremben jelenlévő szentek közül mégis hányan ismerték őt valójában?

Lucy még emlékezett arra, amikor az alig 21 éves Joseph először mondta el neki, hogy Isten rábízta a lemezeket. Egész délelőtt nyugtalankodott, hogy a fia üres kézzel tér majd vissza a dombról, ahogy az azt megelőző négy évben tette. De amikor megérkezett, gyorsan megnyugtatta az édesanyját. „Ne aggódj, – mondta – minden rendben van.” Majd a kezébe adta a zsebkendőbe csomagolt, az Úrtól a lemezek lefordításához kapott fordítóeszközöket, annak bizonyítékeként, hogy sikerrel járt a feljegyzések elnyerésében.

Akkoriban a hívők csupán maroknyian voltak, és legtöbbjük a Smith család tagjai közül került ki. Mostanra azonban már több mint 11 ezer észak-amerikai és európai

szent élt az Illinois állambeli Nauvooban, ahol az utóbbi hat évben az egyház tagjai csoportosultak. Néhányuk még új volt az egyházban, és nem volt lehetőségük személyesen megismerni Josephet, valamint testvérét, Hyrumot, mielőtt a két fivért a csőcselék meggyilkolta volna 1844 júniusában.² Mindezek miatt szeretett volna Lucy a halottakról beszélni. Bizonyosságát akarta tenni Joseph prófétai elhívásáról, valamint családja szerepéről az evangélium visszaállításában, mielőtt a szentek megkezdtek volna az útjukat.

Az önbíráskodó csőcselék akkor már több mint egy hónapja gyújtogatott a környező településeken – szentek otthonai és üzletei váltak lángok martalékává. Az életüket féltő családok a viszonylagos biztonságot jelentő Nauvooba menekültek. Ahogy múltak a hetek, a csőcselék csoportjai egyre erősebbé és szervezettebbé váltak. A konfliktus nemsokára fegyveres összecsapásokba torkollott köztük és a szentek között. Mindeközben az állami és a nemzeti kormányok semmit sem tettek a szentek jogainak megóvása érdekében.³

Abban a hitben, hogy csupán idő kérdése, mielőtt a csőcselék megtámadja Nauvoot, az egyházi vezetők törekény békét kötöttek, melynek értelmében megegyeztek, miszerint a szentek még a közelgő tavasz előtt elhagyják a megyét.⁴

Isteni kinyilatkoztatás által vezetve Brigham Young és a Tizenkét Apostol Kvórumának többi tagja azt tervezték, hogy több mint ezer mérföldnyire, nyugatra vándorolnak a szentekkel, a Sziklás-hegységen túlra, közvetlenül az Egyesült Államok akkori határán kívülre. E döntés értelmében az egyház elnöklő kvóruma – a Tizenkettek – az őszi konferencia első napján a következő bejelentést tették a szenteknek:

„Az Úr, rendelkezése szerint, egy olyan földre vezet minket – jelentette ki Parley Pratt apostol –, ahol háborítatlanul élvezhetjük a szabadság és egyenjogúság eszményeit azok tisztaságában.”⁵

Lucy tudta, hogy a szentek segítenének neki az úton, ha úgy dönt, velük tart. A kinyilatkoztatások arra utasították a szenteket, hogy gyűljenek össze egy helyen, a Tizenkettek

pedig eltökéltek voltak az Úr akaratának véghezvitelében. Ám Lucy már idős volt, és úgy vélte, nincs sok ideje hátra. Szerette volna, hogy halála után Nauvooban, Joseph, Hyrum, illetve más, már eltávozott családtagjai – beleértve férjét, idősebb Joseph Smitht – közelében temessék el.

Ezenfelül a még élő családtagjainak zöme is Nauvooban maradt. Az egyetlen még életben lévő fia, William ugyan tagja volt a Tizenkét Apostol Kvórumának, de ellentmondva a vezetők döntésének nem volt hajlandó nyugatra venni az irányt. Három lánya – Sophronia, Katharine és Lucy – szintén hátra maradtak, ahogy a menyje – a próféta özvegye –, Emma is.

A gyülekezethez intézett beszédében Lucy arra biztatta a hallgatóságot, hogy ne féljenek az előttük álló úttól: „Ne keseredjete el és mondjátok, hogy nem tudtok szekereket és egyebeket beszerezni” – mondta. A szegénység és az üldöztetés ellenére az ő családja eleget tett az Úr parancsolatának, hogy kiadják a Mormon könyvét. Arra buzdította őket, hogy hallgassanak a vezetőikre, és gondoskodjanak egymásról:

„Ahogy Brigham is megmondta, igaznak kell lennetek mindenben, máskülönben nem éritek meg az út végét. Ha a szívetekben helyet adtok a viszálykodásnak, az gondokat szül majd.”

Lucy szólt még a családjáról; a szörnyű üldöztetésről, amit Missouriiban és Illinoisban szenvedtek el; valamint a megpróbáltatásokról, amelyek a szentek előtt állnak. „Imádkozom azért, hogy az Úr megáldja az egyház vezetőit – Brigham fivért és mindannyiójukat – mondta. – Kívánom, hogy mindnyájatokkal találkozhassam, amikor átköltözöm a másvilágra.”⁶

1846 januárjában Brigham többször is összegyűlt a Tizenkettek Kvórumával és az Ötvenek Tanácsával – a szervezett, amely Isten földi királyságának világi dolgaival foglalkozott –, hogy megtalálják a legjobb és leggyorsabb módját Nauvoo kiürítésének, valamint a szentek új gyülekezési helye megalapításának. Apostoltársai, Heber Kimball azt javasolta, hogy a szentek egy kis csoportja induljon el nyugatra, amilyen hamar csak lehetséges.

„Gyűjts egybe egy csoportot olyanokból, akik tudnak magukról gondoskodni – tanácsolta –, akik készen állnak arra, hogy ha szólítják őket, bármikor nekiinduljanak, és előkészítsenek egy helyet a családjuknak és a szegényeknek.”

„Ha lesz egy előretolt csoport, amely elvégzi a vetést a tavasszal – tette hozzá Orson Pratt –, annak február elsején neki kell indulnia az útnak.” Azon tűnődött, nem volna-e bölcsőbb közelebb letelepedni, így lehetővé téve, hogy korábban megkezdjék a vetést.

Brighamnak nem tetszett az ötlet. Az Úr már utasította a

szenteket, hogy a Nagy-sóstó közelében telepedjenek le. A tó a Nagy-medencében helyezkedett el, egy óriási, hegyektől körülölelt, tálat formázó területen. A medence nagyrészt kopár, sivatagos vidék volt, amelynek megművelése nagy kihívást jelentett, így téve azt kevésbé kívánatos a nyugati irányban terjeszkedő amerikaiak számára.

„Ha arra a hegyekkel körülölelt helyre megyünk, amelyet fontolgatunk – érvelt Brigham –, egy nemzet sem néz majd ránk irigységgel.” Brigham tudta, hogy a területen már éltek őslakos népek, de abban reménykedett, hogy a szentek békében telepedhetnek majd le közöttük. ⁷ ■

A fejezet hátralévő részének elolvasásához látogass el a saints.lds.org honlapra vagy olvasd el a júliusi Liahóna ezen cikkének digitális változatát az Evangéliumi Könyvtár alkalmazásban vagy a liahona.lds.org honlapon.

Ahol a jegyzetekben a Téma megjelölés szerepel, ahhoz további tudnivalók olvashatók (angolul) a saints.lds.org oldalon.

JEGYZETEK

1. Történetírói Iroda, általános egyházi jegyzőkönyvek, 1845. okt. 8. “Conference Minutes,” *Times and Seasons*, Nov. 1, 1845, 6:1013–14. Lucy teljes 1845. októberi konferenciai beszéde jegyzetekkel együtt elérhető Jennifer Reeder és Kate Holbrook: *At the Pulpit* című kiadványában. 21–26. **Téma:** Lucy Mack Smith
2. Lucy Mack Smith, *History*, 1844–45, book 5, [7]; *Szentek*, 1. kötet, 4. és 44. fejezet; Black, “How Large Was the Population of Nauvoo?” 92–93. **Téma:** Joseph és Hyrum Smith halála
3. Solomon Hancock and Alanson Ripley to Brigham Young, Sept. 11, 1845, Brigham Young Office Files, CHL; “Mobbing Again in Hancock!” and “Proclamation,” *Nauvoo Neighbor*, Sept. 10, 1845, [2]; Gates, *Journal*, volume 2, Sept. 13, 1845; Glines, *Reminiscences and Diary*, Sept. 12, 1845; “The Crisis,” and “The War,” *Warsaw Signal*, Sept. 17, 1845, [2]; “The Mormon War,” *American Penny Magazine*, Oct. 11, 1845, 570–71; Jacob B. Backenstos to Brigham Young, Sept. 18, 1845, Brigham Young Office Files, CHL; Orson Spencer to Thomas Ford, Oct. 23, 1845; Thomas Ford to George Miller, Oct. 30, 1845, Brigham Young History Documents, CHL; lásd még Leonard, *Nauvoo*, 525–42.
4. *To the Anti-Mormon Citizens of Hancock and Surrounding Counties* (Warsaw, IL: Oct. 4, 1845), Chicago Historical Society, Collection of Manuscripts about Mormons, CHL; lásd még Leonard, *Nauvoo*, 536–42.
5. Council of Fifty, “Record,” Sept. 9, 1845, in *JSP*, CFM:471–72; “Conference Minutes,” *Times and Seasons*, Nov. 1, 1845, 6:1008–11.
6. Tan és szövetségek 29:8 (Revelation, Sept. 1830–A, at josephsmithpapers.org); Tan és szövetségek 125:2 (Revelation, circa Early Mar. 1841, at josephsmithpapers.org); Historian’s Office, General Church Minutes, Oct. 8, 1845; “Conference Minutes,” *Times and Seasons*, Nov. 1, 1845, 6:1013–14.
7. Council of Fifty, “Record,” Jan. 11, 1846, in *JSP*, CFM:514, 515, 518. **Téma:** Ötvenek tanácsa

Az üldöztetés elől menedéket keresve Brigham Young (fent) és a Tizenkét Apostol Kvóruma követték az Úr utasítását, hogy a szenteket több mint 1000 mérföldnyire (1600 km) nyugatra, a Sziklás-hegységen túlra vezessék.

Egy gyermeknek tett ígéret

Néhány évvel ezelőtt rendkívül depressziós voltam. Az egyetlen, ami legalább egy kicsit is fel tudta kelteni az érdeklődésemet, az a legjobb barátnőm és a gyerekei voltak. Hétvégenként sétálni mentünk, amit élveztem. Egy idő után azonban egyre ritkábbak lettek ezek a sétáink. Elkezdett hiányozni a barátnőm és a családja. Később megtudtam, hogy azért ritkultak meg a sétáink, mert a barátnőm és családja újrakezdte egy sok évvel korábban megszakított szokását: istentiszteletre jártak.

Egy nap meghívtak ebédre. Nagyon boldoggá tett, hogy ismét láthatom őket. Elmondtam nekik, mennyire hiányoztak. A barátnőm hatéves lánya erre azt a megoldást javasolta, hogy járjunk együtt istentiszteletre.

Azonnal meg is hívott, hogy tartsak velük.

Jaj, ne! Hogyan értessem meg ezzel a családdal, hogy az istentisztelet nekik talán jó, de nekem unalmas? Akkor már évek óta nem jártam semmilyen egyház gyűlésén, de hát

hogya is mondhatnék nemet egy gyereknek? Azt mondtam, hogy ott leszek, de igazság szerint a legkevésbé sem állt szándékomban betartani ezt az ígéretet.

Vasárnap leültem reggelizni az édesapámmal. Állandóan csöngött a mobilom, folyamatosan emlékeztetve engem, miszerint megígértem egy kislánynak, hogy elmegyek vele istentiszteletre. Nem is foglalkoztam a mobilommal, amíg aztán édesapám rá nem kérdezett, hogy miért nem veszem fel. Bevallottam, hogy meghívtak egy egyházi gyűlésre, de én nem akarok elmenni. Mosolyogva ennyit mondtam: „Lluvia, soha ne ígérj meg olyasmit egy gyereknek, amit nem vagy hajlandó

teljesíteni.” Elhatároztam, hogy betartom az ígéreteimet.

Amikor megérkeztem az istentiszteletre, elfogott valami más, valami leírhatatlan érzés. Magam sem tudom, hogyan történt, de a következő vasárnap ismét ott találtam magam, ahogy az utána következő és az azt követő vasárnap is, mígnem megértettem, hogy mit is érzek: a Szentlelket.

Az egyháztagoknak köszönhetően elkezdtem otthonosan érezni magamat. Kétségtelenül érdekelni kezdett az egyház. Elkezdtem találkozgatni a misszionáriusokkal és bizonyosságot szerezni. A misszionáriusok látogatásai egyre inkább állandósultak, az evangéliumról való tudásom pedig addig növekedett,

mígnem hatalmas vágyat éreztem arra, hogy megkeresztelkedjek. Nem sokkal később megkeresztelkedtem, és ma az evangélium áldásait élvezem. Így hát hálás vagyok, amiért megtartottam egy hatéves kislánynak tett ígéreteimet. ■

Lluvia Paredes Cabrera,
Mexikó, Yucatán

Állandóan csöngött a mobilom, folyamatosan emlékeztetve engem, miszerint megígértem egy kislánynak, hogy elmegyek vele istentiszteletre.

Mielőtt elindultam volna a kórházba, az egyik barátom és munkatársam azt mondta: „Ha már úgys ilyen közel vagyunk az Úr házához, miért is ne imádkozhatnánk először?”

Imádkozzunk a templom közelében!

Amikor a fiunk, Marco, hároméves volt, mindketten nagyon súlyos ételmérgezést kaptunk. Marco olyan beteg lett, hogy elvesztette az eszméletét. A feleségemmel, Marianelával a kórházba siettünk vele. Mire odaértünk, úgy tűnt, hogy talán már meg is halt. Végül négy órával később visszanyerte az eszméletét.

Onnantól fogva Marcónak öt éven át időnként visszatérő rohamai voltak. Minden este, amikor lefektettük, az járt a fejünkben, hogy vajon ismét kórházba kell-e majd rohannunk vele az éjszaka közepén. Rosszul aludtunk ezekben a feszült években, és az imára, a hitre, a böjtölésre és a papsági áldásokra támaszkodtunk.

Amikor Marco úgy hatéves volt, Mariana felhívott engem a munkahelyemen, és kérte, hogy siessek a kórházba. Marcónak súlyos rohama volt, és kómába esett. Amikor felhívott, éppen az Argentínai Misszionáriusképző Központ felújításán dolgoztam, amely

az Argentínai Buenos Aires templom mellett található.

Mielőtt elindultam volna a kórházba, az egyik barátom és munkatársam azt mondta: „Ha már úgys ilyen közel vagyunk az Úr házához, miért is ne imádkozhatnánk először?” A templom felújítás és bővítés miatt zárva volt, de odamentünk az Úr házához, és ott imádkoztam Marcóért.

Mindazok ellenére, amin átmentünk vele, hálát éreztem az Úr iránt azért az időért, amelyet Mariana és én Marcóval tölthettünk. Miközben imádkoztam, elmondtam Mennyei Atyának, hogy megpróbáltunk jó szülők lenni, és a tőlünk telhető legjobban viseltük gondját a fiunknak. Azt is elmondtam neki, hogy ha hazahívja Marcót, elfogadjuk az akaratát.

Amikor a kórházba értem, még nem tudhattam, hogy Marco magához fog-e térni a kómából, és ha igen, akkor képes lesz-e ismét járni vagy beszélni. Két gyötrelmes óra után Marco felébredt.

A kimerültségtől eltekintve jól volt. Onnantól fogva csodás módon egyre csak javult az állapota. Idővel aztán leállították a gyógyszeréről, és végleg hazaengedték a kórházból.

Marianelával hálával tekintünk vissza erre a nehéz időszakra; hálásak vagyunk, amiért Marco továbbra is velünk lehet, és hálásak vagyunk mindazért, amit megtanultunk. A megpróbáltatásunk egységbe forrasztott bennünket, és lelkieg megerősített. Enélkül talán nem tanultuk volna meg felismerni, milyen sokféleképpen nyilvánul meg az Úr keze az életünkben.

Ahogy Mariana szokta mondani: „Tengernyi olyan bizonyítékot és élményt tapasztaltunk meg, amelyek bizonyosságot alakítottak ki bennünk Isten jelenlétével és azzal kapcsolatban, hogy Ő mellettünk áll, és meghallgat minket. Ha kitartunk és türelmesek vagyunk, olyankor fognak jönni az áldások, amikor a legkevésbé számítottunk rájuk.” ■

Juan Beltrame, Argentína, Buenos Aires

Isten miért nem figyelmeztetett?

A mikor a két legidősebb gyermekünk négy-, illetve kétéves volt, a férjemmel még a Texasi Állami Műszaki Egyetem diáklakásainak egyikében laktunk az iskola kampuszán. Ekkor laktunk először Texas dimbes-dombos részén, és nem tudtunk betelni vele! Közép-Texas minden tavasszal virágba borul. A kertekben, a ligetekben, a parlagon heverő mezőkön – bárhova néztem, újabb és újabb színpompás szirmokon akadt meg a szemem.

Szinte mindennap fogtam a babakocsit, és elvittem a gyerekeket sétálni. Újabb és újabb felfedezésre váró helyekre bukkantunk, és a gyerekek annyi vadvirágot szedhettek, amennyit csak akartak. A sétánk utolsó szakasza mindig egy olyan környéken vezetett keresztül, ahol a legtöbb háznak gyönyörűen rendben tartott, virágos előkertje volt.

Amikor az egyik nap megint befordultunk azon a sarkon, azt vettük észre, hogy az egyik virágoskertben

egy nagy halom papír hever szanaszét. A szél hamar szétterítette a papírokat az előkertben. Úgy döntöttem, hogy felszedem a szemetet, mielőtt még jobban szétszóródna. Felragadtam egy köteg papírt, és beletömtem a pelenkázótászkámba.

Ahogy lepillantottam, rájöttem, hogy pornográf anyagokat tartok a kezembelen. Elhűlve szóltam a gyerekeknek, hogy maradjanak a babakocsiban, amíg a többi lapot is felszedem. Kezdtém kijönni a sodromból, miközben olyan dolgok kerültek a szemem elé, amit soha nem akartam látni. A szívem mélyén panaszkodni kezdtem: „Isten miért nem figyelmeztetett, hogy más úton menjek haza?”

Aztán meghallottam az iskolabusz légfékének semmivel össze nem tévesztendő fújtatását. Úgy egy tucat nebuló kászálódott le a buszról. Mindannyian elmentek az előkert mellett, amely pillanatokkal korábban még be volt terítve pornográf anyagokkal.

Abban a pillanatban máris teljesen másként láttam az egészet. Most már tudtam, miért nem kaptam figyelmeztetést, hogy másfelé menjek. Hálás voltam, amiért ott lehettem, hogy felszedjem azokat a lapokat, és így a gyerekek meg lettek kímélve ezeknek a káros képeknek a látványától. Hazafelé menet elgondolkodtam: „Mi lett volna, ha később érkezik az iskolabusz? Mi lett volna, ha soha nem derül ki számomra a történet oka? Meddig lettem volna dühös Istenre?”

Az Úr akkor lehetőséget adott, hogy lássam a történetek mértékét, és ez azóta is segít bízni abban, miszerint az Ő bölcsessége és a céljai nagyobbak az enyémeneknél.

Időnként tudni fogom, hogy miért történik valami. Máskor nem. De bárhogy legyen is, tudom, hogy muszáj hitet gyakorolnom abban, hogy az Úrnak olyan nagyobb céljai vannak, amelyeket én nem mindig vagyok képes meglátni. ■

Lark Montgomery, USA, Texas

A szél hamar szétterítette a papírokat az előkertben. Úgy döntöttem, hogy felszedem a szemetet, mielőtt még jobban szétszóródna.

Amikor a kitartó kapaszkodás fájdalommassá válik

Az egyik tikkasztó júliusi napon éppen a sógoromnak segítettem egy támaszfal építésében. A munkálatok során egy zöldellő cseresznyefa gyökereibe ütköztem, amelyek útban voltak.

„Semmiség” – gondoltam magamban.

Fogtam a megfelelő szerszámokat, és körülástam a gyökereket, hogy elegendő helyem legyen a munkához. Aztán megragadtam egy láncfűrész, és haladéktalanul nekiálltam a gyökerek elvágásának. A kisebb gyökerek átvágása könnyen ment, amikor azonban a vastagabbakhoz értem, hamar ráébredtem, hogy ezek már nem fogják ugyanolyan könnyen megadni magukat. Az egyik gyökér különösen nehéz feladatnak bizonyult.

Összeszorítottam a fogamat, és eltökéltem magamban, hogy át fogom vágni. Izzadság csorgott le a nyakamon, ahogy a verőfényes napsütésben még erősebben szorítottam a láncfűrészre.

Szerszám annyira rezgett, hogy hamarosan az egész testem rázkódott belé. A jobb kezemben – amellyel a láncfűrész kapcsolóját szorítottam – égető fájdalmat kezdtem érezni. Nem foglalkoztam a fájdalommal, hanem szilárdan tartottam a láncfűrészre.

A szerszám végül keresztülhatolt a gyökéren. Elengedtem a kapcsolót, és a győzelem édes ízét éreztem. Aztán levettem a kesztyűt, és észrevettem, hogy egy darabon lejött a bőr a kezemről.

Amikor elgondolkodtam a történeten, rájöttem, hogy a láncfűrész tartani bizonyos értelemben olyan volt, mint szilárdan kapaszkodni abba a bizonyos vasrúdba. Tudjuk, hogy az életünk során szilárdan kell kapaszkodnunk a vasrúdba. De még ha szilárdan kapaszkodunk is, az nem jelenti azt, hogy nem élünk át pillanatnyi fájdalmakat. Én felsértettem a kezemet, miközben erősen fogtam a láncfűrészre. Hasonlóképpen, mindannyiunknak lesznek próbatételei

és megpróbáltatásai, miközben folyamatosan és szilárdan kapaszkodunk a vasrúdba.

Mennyei Atya tudta, hogy az Őhozzá visszavezető utazás tele lesz veszélyekkel. Ezért adta nekünk segítségképpen a szentírásokat és a próféták szavait. Amikor a halandóságbeli próbatételeink és megpróbáltatásaink során ezekbe kapaszkodunk, egy nap vissza fogunk térni az Ő színe elé.

Amikor pedig visszatérünk Őhozzá, lepillanthatunk a kezünkre, amellyel még az alkalmankénti fájdalom vagy nehézségek ellenére is erősen kapaszkodtunk a vasrúdba, és tudni fogjuk, hogy bármilyen nehézséggel szembesültünk is, Mennyei Atya segítségével, valamint Jézus Krisztus engesztelő hatalma által szorosan fogtuk azt. ■

Jeff Borders, USA, Washington

Elhelyezkedés hat lépésben

Írta: Bruno Vassel III

Nem tudunk fizikai értelemben önellátóak lenni, ha dolgoznunk kellene, de nincs állásunk. Íme hat lépés ahhoz, hogy munkát találj.

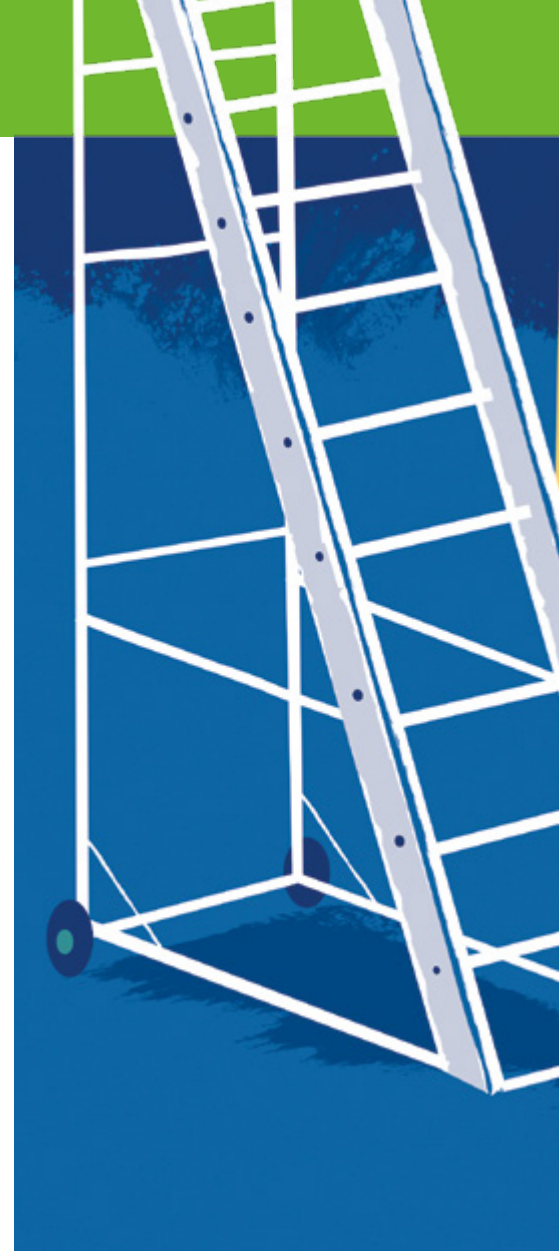
Allásra vagy jobb állásra van szükséged? Netán ismersz valakit, akinek igen? Sokak számára, akiknek kétségbeesetten szükségük lenne munkára vagy egy jobb állásra, az okozza a nehézséget, hogy gyakran nem biztosak abban, miként szerezzék meg a vágyott állást. Ezt kérdezik: „Írjak önéletrajzot? Hirdessem magam a neten? Mindkettő? És mégis hogy? Mi a jó válasz az olyan kérdésekre, mint a »Mik az ön gyengeségei?«, és a »Miért önt vegyüek fel erre az állásra?«”

Ez a cikk egy kipróbált hatlépéses tervet mutat be arról, hogy mit kell tudnod és tenned a vágyott állás megszerzéséért. Ez a hat lépés részben egy olyan felmérés eredményein alapszik, amelyet 760, a Brigham Young Egyetemen toborzó munkaadó felvételi gyakorlatával kapcsolatban folytattam le. A lépések alapjául szolgáltak felvételi szakértőktől kapott tanácsok is, valamint a 30 évet meghaladó tapasztalatom a munkavállalási és toborzási képzések terén, melyeket több mint 20 országban tartottam több ezer ember számára. Végül pedig nemrégiben a feleségemmel idős misszionáriusokként szolgáltunk, akiket az Önellátási Szolgáltatások Európa-szerte történő bevezetésére jelöltek ki. A tapasztalataink megerősítettek minket abban, hogy a munkakeresőknek szüksége van erre a konkrét segítségre. Függetlenül attól, hogy a világ mely részén élsz, milyen szakmai jártassággal rendelkezel, vagy milyen állásra pályázol, ez a hat lépés a segítségre lehet.

A vágyott állás megszerzésének folyamata néhány naptól néhány hétig vagy akár hónapokig is eltarthat. A jó hír viszont az, hogy az itt leírt folyamat működik. Ez a hat lépés minden szinten segítheti azokat az álláskeresőket, akik a következő három csoport valamelyikébe tartoznak: 1.) pályakezdők, 2.) a jelenlegi munkahelyükön szeretnének más munkakörbe átkerülni vagy előléptetést elérni, illetőleg 3.) munkahelyet szeretnének váltani.

1. lépés: Határozd meg, hogy most milyen állásra vágysz.

Észszerűen kell meghatároznod, hogy mi az a munka, amelyet jelenleg el tudnál látni, és amely illeszkedik a meglévő szakmai készségeidhez, a tapasztalatodhoz, az eredményeidhez és a képzettségedhez. Amint döntöttél, írd le a munka megnevezését. Ha segítségre van szükséged, vannak különböző weboldalak, amelyek felsorolják különféle munkakörök megnevezését és leírását. Ami az 1. lépést illeti, itt még nem kell egy meghirdetett állást keresned: mindössze azt határozd meg, hogy milyen típusú munka az, amelyet el tudnál és el is szeretnél látni.

Több álláslehetőség is áll előtted – merre indulj, hogy megszerezd a neked való állást?

Az álláskeresők két súlyos hibája, hogy nem döntenek el, milyen konkrét munkát szeretnének igazán, illetve olyan állást választanak, amelyhez nincs meg a képességük. Ha nem vagy biztos benne, hogy milyen konkrét munkát keresnél és pályáznál meg, akkor előfordulhat, hogy semmilyen munkád nem lesz. Olyanokat mondani, hogy „kell nekem egy munka, bármilyen munka”, nem kifejezetten hasznos. Amikor ilyet mondasz, azzal nem teszel jó benyomást a lehetséges munkáltatókra, és rontod a saját álláskeresési esélyeidet. Szóval, válassz ki egy konkrét munkakört, amelyet most be tudnál tölteni, utána pedig összpontosíts arra, hogy megszerezd az állást.

2. lépés: Keresd meg a betölteni kívánt állás munkaköri leírását.

A Brigham Young Egyetemen toborzó 760 munkaadó körében folytatott felmérésem, valamint a munkavállalás terén szerzett sokéves nemzetközi tapasztalatom is azt mutatja, hogy a toborzók és a felvételiztető vezetők szinte mindig kizárólag azokat a jelölteket veszik számításba egy-egy konkrét állásnál, akik rendelkeznek az álláshoz megkívánt szakmai jártassággal, tapasztalattal, eredményekkel vagy képzettséggel. Ez különösképpen érvényes a közép- és felsővezetői állások esetében. Amikor alaposan fontolóra veszik a jelölteket, ezek a toborzók egy

munkaköri leírásnak nevezett vázlatot vagy felsorolást használnak, hogy előttük legyenek az egyes meghirdetett állásokhoz tartozó alapvető követelmények. A felvételtől döntő személy aztán minden jelöltet összehasonlít az adott állás konkrét leírásával.

Muszáj megkeresned a betölteni kívánt állás munkaköri leírását. Ez segítségedre lesz abban, hogy eldöntsd, valóban megfelelő jelölt vagy-e arra az állásra. Abban is segíteni fog, hogy eldöntsd, mit írs és mit ne írs le magadról az önéletrajzban, a kísérőlevelekben, valamint a munkaadókkal folytatott felvételi beszélgetéseken. A munkaadók általában minden meghirdetett

állásukhoz kiteszik a munkaköri leírást is a weboldalukon, az újsághirdetéseken és az álláskereső oldalakon. Azok a jelenlegi munkatársak, akik tisztában vannak a meghirdetett állással, szintén elmondhatják az állás munkaköri leírását és követelményeit.

A 2. lépésben az a feladatod, hogy keresd meg a betölteni kívánt álláshoz tartozó konkrét követelményeket a munkaköri leírásban. Ezt a tudást fogod aztán felhasználni a 3–6. lépésben.

3. lépés: Határozd meg a készségeidet, a tapasztalatodat, a munkahelyi eredményeidet, valamint a kiválasztott állásnak megfelelő képesítésedet.

Itt jön az, hogy meghatározod azokat a személyes készségeidet és munkahelyi eredményeidet, amelyek megmutatják, hogy a tapasztalati hátterved tényleg

megfelel a most betölteni kívánt állás alapvető követelményeinek, ahogy azok meg lettek fogalmazva a 2. lépésben kikeresett munkaköri leírásban.

Miután összeállítod a szakmai készségeid és eredményeid felsorolását, össze fogod tudni hasonlítani a szakmai előzményeidet azokkal a kulcsfontosságú előfeltételekkel, amelyek a 2. lépésben kikeresett munkaköri leírásban szerepelnek. Ha a felsorolásodból az derül ki számodra, hogy a készségeid szépen egybeesnek az 1. lépésben kiválasztott állás követelményeivel, akkor lépj tovább a 4–6. lépésre. Ha azonban a 3. pontban felsorolt készségeid és az eredményeid nem igazán illelnek össze a 2. lépésben kikeresett munkaköri leírással, akkor komolyan fontolóra kell venned, hogy egyelőre másik állást keresel, amely jobban megfelel a jelenlegi készségeidnek és képességeidnek.

4. lépés: Írj egy célzott, egy-két oldalas önéletrajzot.

Az önéletrajzod – nevezik CV-nek is – elsődleges célja, hogy eljuttasson téged egy felvételi beszélgetésig azzal a toborzóval vagy felvételiztető személlyel, aki be szeretné tölteni a meghirdetett állást. Az önéletrajzod úgy éri ezt el, hogy tömören a felvételiztető személy elé tárja, miként tesz eleget a szakmai jártasságod, tapasztalatod, eredményed vagy képzettséged mindannak, amivel a munkáltató munkaköri leírása szerint egy tökéletes jelöltnek rendelkeznie kell az adott álláshoz.

A különböző munkáltatók meghirdetett állásaira beküldött önéletrajzaid mindegyikét *célzottan kell megírnod*. Az alapvető, minden önéletrajzba befoglalt adatokat, mint amilyen a korábbi munkahelyeid felsorolása, a tanulmányaid és az

Minden egyes álláshoz legyen célzott önéletrajzod. Azokat a készségeket és eredményeket sorold fel, amelyek illeszkednek a munkaköri leíráshoz.

elérhetőségeid, nem kell megváltoztatnod. Ezek minden önéletrajzodban azonosak lesznek. Ha azonban egynél több munkaadónál pályázol állásra, e munkaadók mindegyike egy kicsit – vagy akár nagyon – eltérő munkaköri leírással fog rendelkezni az adott álláshoz. Így tehát muszáj kiválasztanod, hogy mely készségeid és eredményeid illeszkednek a leginkább az egyes munkaköri leírásokhoz. Tüntesd fel ezeket lényegre törő kijelentések formájában az önéletrajzodban, minden mondatot olyan cselekvő igékkel kezdve, mint például a „kikutattam”, „kifejlesztettem”, „megalkottam”, „megszerveztem” stb.

Ha például az értékesítés és a marketing terén egyaránt rendelkezel tapasztalattal, és két különböző állásra is pályázol (az egyikben az értékesítés, a másikban a marketing a hangsúlyosabb), akkor két önéletrajzot fogsz kidolgozni – az egyik az értékesítési tevékenységedet fogja jobban részletezni, míg a másik a marketinges eredményeidről és tevékenységeidről fog nagyobb terjedelemben számot adni. (Ha még nem rendelkezel jelentős munkatapasztalattal, látogass el az lds.org/go/71939 oldalra, és tudd meg, hogyan használhatod fel az egyházi szolgálatod során szerzett tapasztalatot az önéletrajzodban.)

5. lépés: Keress olyan munkáltatókat, akik most keresnek munkavállalókat az általad vágyott állásra.

Mindig, még a legkeményebb időkben is vannak betöltendő állások. A munkavállalók nyugdíjba mennek, más munkát találnak, előléptetik (vagy lefokozzák) őket, vagy elköltöznék. Mindig vannak aztán olyan vállalkozások, amelyek

növekednek, és további munkatársakra van szükségük. Az ilyen körülmények mind azt eredményezik, hogy üres álláshelyek keletkeznek, amelyeket alkalmas jelöltekkel kell betölteni. Az üresedések néha éppen csak csordogálnak, máskor viszont elárasztják a piacot. Úgyhogy ne csüggedj el, ha még nem találtál munkát! Keresd tovább azt a bizonyos rád szabott állást.

Nézzesd a munkáltatók weboldalait, az álláskereső oldalakat, az újsághirdetéseket és egyéb forrásokat, hogy megtaláld a kívánt állást. Tegyük hozzá, hogy a betöltetlen álláshelyek megtalálásának az egyik legjobb módja a kapcsolatépítés. Érdeemes mindennap sok emberrel kapcsolatba lépni – úgymint szomszédokkal és az egyházközség tagjaival –, és elmondani nekik, hogy milyen konkrét állást keresel, majd megkérdezni tőlük, hogy van-e tudomásuk

Tervezd meg és gyakorold el azoknak a kérdéseknek a megválaszolását, amelyeket feltehetnek neked egy felvételi beszélgetésen.

ilyen álláshelyről, vagy ismernek-e valakit, aki esetleg tudhat ilyesmiről. Miközben naponta építész kapcsolatokat, ne feledd el megadni az elérhetőségedet ezeknek az embereknek.

6. lépés: Tanulj meg jól szerepelni a felvételi beszélgetésen, mielőtt elküldöd az önéletrajzaidat.

Mielőtt elkezdenéd beküldözgetni a gondosan finomhangolt önéletrajzaidat a lehetséges munkáltatóknak, először tanulj meg jól szerepelni a felvételi beszélgetéseken. Túl sokan indítanak azzal, hogy gyorsan elküldik mindenhol az önéletrajzukat, miközben még nincsenek felkészülve a felvételi beszélgetésre. Ezzel akkor van gond, amikor egy-egy ilyen álláskeresőt azonnal behívják felvételi beszélgetésre. A jelöltek fellelkesülnek, megfelelő felkészülés nélkül el is mennek a beszélgetésre, rosszul szerepelnek, így aztán nem kapják meg a munkát. Ha pedig így jártál, már nem mehetsz vissza az adott céghez vagy felvételiztetőhöz egy újabb beszélgetésre, mondván, hogy most már tudod, hogyan kell helyesen válaszolni a kérdésekre!

A kívánt állás megszerzésének sikere sokszor azon áll vagy bukik, hogy miként válaszolsz a felvételiztető minden egyes kérdésére. Habár mindig teljesen őszintének kell lenned, ezen belül is vannak az egyes felvételi kérdések megválaszolásának helyes és helytelen módjai. Ezekhez hasonló kérdéseket fognak feltenni:

- Mik az ön erősségei és a gyengeségei?
- Milyen gondokkal szembesült a korábbi munkahelyén, amelyeket ma már másként kezelne?
- Milyen fizetési igénye van?
- Mivel szeretne foglalkozni öt év múlva?

Jelöltként számítanod kell ezekre a kérdésekre, és minden egyes választ előre meg kell tervezned. Bármelyik rossz válaszod az állás elszalasztását eredményezheti. A válaszaidat olyan rövid, egy-két perces példákba sűrítsd, amelyek azt mutatják, hogy a tapasztalataid, készségeid és eredményeid illeszkednek a munkaköri leírásban foglaltakhoz. Már az első beszélgetés előtt nézz utána a munkaadónak, hogy a válaszaidat az ő szükségleteihez igazíthasd.

A legtöbb ilyen beszélgetés végén lehetőség van kérdéseket intézni a munkaadóhoz. A legjobb, amit kérdezhetsz, mindig a meghirdetett állással kapcsolatos. „Minek a megvalósítását vagy megváltoztatását várják el attól, akit felvesznek erre az állásra?” Ez segítségedre lesz a későbbi beszélgetések során, amennyiben visszahívják. A szervezet általános céljaira, munkakultúrájára, a fizetésre, munkaidőre és juttatásokra vonatkozó kérdéseidet általában nyugodtan a későbbi beszélgetésekre tartalékolhatod (hacsak ők nem kérdezik meg tőled például a fizetési igényedet).

Most már ismered a vágyott állás megszerzéséhez vezető hat lépést. Nem lehetsz fizikai értelemben önellátó, ha munkára lenne szükséged, de nincs állásod. Ha állást vagy jobb állást keresel, vagy ismeresz valakit, aki keres, akkor arra kérünk, hogy használd vagy oszd meg ezeket a hatékony, működő álláskereső eszközöket. Valóban működnek! Az Úr áldjon meg a kívánt állás megtalálására irányuló törekvéseidben. ■
A szerző jelenleg az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

AZ ÁLLÁSKERESÉSEDET SEGÍTŐ EGYHÁZI FORRÁSANYAGOK

Érdemes lehet csatlakoznod az egyházközség vagy cöveked Jobb állást találni önellátási tanfolyamához. Kérdezd meg a püspököt vagy gyülekezeti elnököt, hogy van-e az egyházközségben vagy gyülekezetedben önellátási szakértő vagy munkaügyi szakértő.

Látogass el az lds.org/go/719 oldalra, ahol rövidfilmeket találsz a felvételi beszélgetésekről, a kapcsolatépítésről, az önéletrajzírásról és egyéb témákról.

A MUNKA DICSŐSÉGES LEHETŐSÉGE

„A munka a szorongás nagyszerű ellenszere, gyógyír

a bánatra és kapu az új lehetőségekhez. Életünk körülményeitől függetlenül tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, és mindenben, amit csak teszünk, mutassuk meg, hogy kiválóságra törekszünk. Elménket és testünket is hangoljuk rá a munka dicsőséges lehetőségére, melyet minden új nap elénk tár.”

Vö. Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Két alapelv bármely gazdaság számára. *Liahóna*, 2009. nov. 56.

Ő nem fog megfélekezni a munkátról

Néhány hónappal ezelőtt álmomban istentiszteleten ültem, szokás szerint az utolsó sorban, és nem szándékoztam részt venni semmiben, amikor a látomás hirtelen átalakult. Azt vettem észre, hogy az összegyűlte soraiban több olyan misszionárius is van, aki idő előtt tért haza. Ahogy körülnéztem, egyre erősebb lett a szívemben a vágy, hogy segítsek nekik. Tudtam, hogy ha beszélek a tapasztalataimról, azzal mintegy szolgálattételt nyújtok nekik, és segítek nekik abban, hogy annak ellenére is tovább tudjanak haladni a szövetség ösvényén, hogy látszólag „forgalmi akadályba” ütköztek.

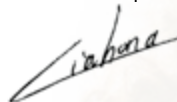
Mennyei Atya ezen az álmon keresztül tudatta velem a törődését. Értékeli azt az igazlelkű szolgálatot, melyet misszionáriusként végeztünk, bármennyig tartott is a teljes idejű szolgálattunk. „Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, melyet tanúsítottatok az ő neve iránt” (Zsidók 6:10). A cikkemben (lásd 47. oldal) megosztok egy szentírásbeli történetet, valamint elmesélem más idő előtt hazatért misszionáriusok tapasztalatait is, ami segíthet eligazodnod ezen a váratlan és nehéz úton. Az is nagyon tetszik, ahogy Alex a Mormon könyve egyik történetének segítségével mutatja meg nekünk, hogy még azok számára is van remény, akik érdemességi megfontolások miatt térnek haza korábban (lásd 44. oldal).

A nyomtatásban meg nem jelenő cikkekben arról olvashatsz, miként alakította át Emily az általa érzett szorongást, félelmet és reménytelenséget személyes és szent örömmé. Aztán pedig a szaktanácsadóként dolgozó Kevin tesz javaslatokat arra, hogyan támogathatják a szeretteik azokat, akik az idő előtti visszatérés miatt küszködnek.

Kevésbe számít a konkrét ok, amiért bármelyikünk is visszatért, mint az, hogy mit teszünk a hazatérésünk után. A Szabadító segítségével képesek vagyunk a gyógyulásra, a fejlődésre és arra, hogy újra és újra örömmel leljünk örökkévaló utazásunk során.

Őszinte tisztelettel:

Liahona Ficquet

A LEGJOBB TANÁCS...

Fiatal felnőttek osztják meg a legjobb tanácsot, amelyet az idő előtti hazatérés-sel kapcsolatosan kaptak:

„Csak tudd, hogy minden rendben lesz. Én a következő tanácsot kaptam: addig lesz nehéz, amíg nem döntesz úgy, hogy ne legyen. Te döntöd el, milyen lesz a jövőd.”

– **Nathaniel Park, Ausztrália, Nyugat-Ausztrália**

„Nem ez határoz meg téged.”

– **Elena Kingsley, USA, Utah**

„A konkrét körülményeidtől függetlenül is próbálj meg kialakítani egy új napirendet saját magad számára, hogy visszarázódj a mindennapokba.”

– **Rosa-Lynn Ruiter, Hollandia**

„Amikor az egyik misszió végére szakad, elkezdődik egy másik. Találj rá erre a másíkra!”

– **Roberto Alfonso Martinez IV, USA, Utah**

„Isten szeret téged, és terve van az életeddel. Őrizd meg a hitedet!”

– **Rebecca Stockton, USA, Arizona**

Mi a legjobb tanács, amelyet valaha kaptál a házassággal kapcsolatban? A válaszodat a liahona.lds.org oldalon küldheted be 2019. július 31-ig.

OSZD MEG A TE TÖRTÉNETEDET!

Neked is van egy hihetetlen történeted, amelyet megosztanál? Vagy vannak bizonyos témák, amelyekről olvasni szeretnél? Ha igen, akkor írd meg nekünk! A történetedet vagy visszajelzésedet a liahona.lds.org oldalon küldheted be.

A FIATAL FELNŐTTEKNEK SZÓLÓ ROVAT SZERZŐIRŐL

Alex Hugie az Amerikai Egyesült Államok Oregon államából származik. Angol szakos alapidipломát szerzett a Brigham Young Egyetemen. Kiemelten érdekli a fiatal felnőtteknek szóló irodalom tanulmányozása, szívesen ír kelekótya novellákat és regényeket, és szereti a tejet.

Liahona Ficquet

Dél-Franciaország szülötte. Szeret tanulni és az édesapjával dolgozni a ház körül. Nagy örömmel folytatja az egészségügyi tanulmányait, és a női egészségügy területén szeretne majd dolgozni. Jelenleg egy olyan könyv francia fordításán dolgozik, melyet idő előtt visszatért misszionáriusok írtak a sorstársaiknak.

Emily Warner

Észak-Idahóban nőtt fel, és ma is ez a kedvenc helye a világon. Könyvelést tanult a Brigham Young Egyetemen; szeret túrázni, fényképezni, illetve a férjével utazgatni a világban.

EBBEN A ROVATBAN

44 Ha idő előtt ért véget a misszód, ne add fel! *

Írta: Alex Hugie

47 Idő előtt visszatért misszionáriusok: nem vagytok egyedül *

Írta: Liahona Ficquet

* Ennek a cikknek a digitális változata még több érdekességet tartalmaz.

NYOMTATÁSBAN NEM JELENIK MEG

Az idő előtt hazatérő misszionáriusok támogatása

Írta: Kevin Theriot

Habár idő előtt tértem haza a missziómból, Krisztus által öröme leltem

Írta: Emily Warner

Itt találod meg ezeket a cikkeket és további tartalmakat:

- A liahona.lds.org oldalon
- A **Heti FF** rovatban (az Evangéliumi könyvtár alkalmazás Fiatal felnőttek részében)
- A facebook.com/liahona oldalon

Nem csökken az értéked attól, hogy idő előtt kellett hazatérned a missziódból.

Ha idő előtt ért véget a missziód, ne add fel!

Írta: Alex Hugie

Ha ezeket a sorokat olvasod, valószínűleg már tisztában vagy vele, milyen letaglózóan nehéz tud lenni a misszióból való idő előtti hazatérés. A szolgálatukat végző fiatal felnőttekkel előfordulhatnak fizikai sérülések, mentálhigiénés gondok, katasztrófa-helyzetek, felmerülhetnek érdemességi aggályok, súlyos összetűzés másokkal, vagy a missziós szabályok megszegése, ami mind oda vezethet, hogy a felmentésük tervezett időpontja előtt kényszerülnek elhagyni a missziót.

Függetlenül attól, hogy mi váltja ki, Isten nem szeretné, ha bármelyik gyermeke lelkileg belerokkanna egy-egy ilyen kedvezőtlen fordulatba. Hogyan léphetnek hát tovább az idő előtt visszatért misszionáriusok egy ilyen rázós átállás után? És miként segíthetnek nekik a szüleik, az egyházi vezetőik és a szeretteik?

Egy Mormon könyve-beli misszionárius

Alma könyvében van egy történet, amely hasznos példával szolgál számunkra. Alma, a nefita próféta, missziót vezetett a gonosz zorámiták közé, ahová

több bizalmas ismerőse is elkísérte. Az egyikük – a saját fia, Koriánton – abbahagyta a szolgálattételt, és átment „Sziron földjére, a lámániták határain belülre, a parázna Izabella után” (Alma 39:3). Ebből következően Alma élesen megfeddte Koriántont, és e szavakkal szólította fel bűnbánatra: „Nem időznék a büntettednél, hogy felszaggassam a lelkedet, ha ez nem a javadat szolgálná” (Alma 39:7).

Koriánton alázattal fogadta édesapja dorgálását, megbánta bűneit, és visszatért, hogy misszionáriusként szolgáljon a zorámiták között, „prédikál[va] az igét igaz módon és megfontoltan” (Alma 42:31). A beszámoló úgy folytatódik, hogy miután Alma beszélt a fiaival, ők – vagyis Siblon és Koriánton – „elmentek a nép közé, hogy prédikálják nekik az igét” (Alma 43:1).

Lehetőségteljes hazatérés

Mit tanulhatunk ebből a történetből? Először: az a misszionárius, aki idő előtt távozik – még ha elkerülhetők okok miatt is –, továbbra is képes arra, hogy nagy dolgokat vigyen

véghez. Igaz, hogy Koriánton súlyos hibákat követett el, ám ennek ellenére később nagy munkát vitt véghez. Ugyanígy igaz az is, hogy még azoknak a misszionáriusoknak sem kell úgy érezniük, hogy megsemmisítették a lelki lehetőségeiket, akik a saját tetteik következményeként térnek haza. Koriánton tanult a hibáiból, és eljutott oda, hogy roppant módokon építse Isten királyságát. Ugyanez a lehetőség megvan mindenkiben, bármennyire is azt érzi valaki, hogy kudarcot vallott.

Másodszor: megtanuljuk belőle, hogy milyen létfontosságú szerepet játszanak más emberek egy idő előtt visszatért misszionárius lelki felépülésében. Alma – Koriánton édesapja és papsági vezetője – éles szavakkal adott tanácsot a fiának, de egyúttal biztos volt abban, hogy Koriánton továbbra is képes kiaknázni a lelki lehetőségeit. Amint az Koriánton esetében is történt, a misszió során tanúsított engedetlenségnek következményekkel kell járnia, ám bármiféle fegyelmezésnek szeretettel, megbocsátással és

irgalommal kell társulnia (lásd Tan és szövetségek 121:41–44).

Gyógyító hazatérés

A remény ugyanezen üzenete hangzik fel napjaink idő előtt visszatért misszionáriusai esetében is. Marshall, aki fizikai és mentális nehézségek miatt tért haza idő előtt, időnként megbánással gondolt azokra az egészségügyi akadályokra és személyes hiányosságokra, amelyek megakadályozták abban, hogy egy maradéktalanul jól működő misszionárius legyen. Mindezek ellenére úgy érzi, hogy a szolgálat teljességgel megérte.

„Misszionáriusokként nem vagyunk tökéletesek – véli Marshall. – Továbbra is ki vagyunk téve kísértéseknek; továbbra is követhetünk el bűnt. Csakhogy Sátán valószínűleg pont azt akarja, hogy a tökéletlenségeidre összpontosíts – hogy úgy érezd, az Úr nem fogadta el a felajánlásodat, mert időnként nem a legjobb misszionárius voltál.”

Marshall meggyőződése, hogy az Úr azt szeretné, ha a misszionáriusok

tudnák, hogy Ő még akkor is elégedett az általuk nyújtott szolgálattal, ha azt a szolgálatot a saját döntésük vagy a körülmények összjátéka miatt tökéletlenül végezték.

Marshall megtanult azáltal alkalmazkodni és gyógyulni, hogy megtesz minden tőle telhetőt, hogy közel maradjon Mennyei Atyához és Jézushoz Krisztushoz.

Bűnbánó hazatérés

Egy másik misszionáriust, aki az Amerikai Egyesült Államok Colorado államában szolgált, fegyelmi okok miatt küldtek haza a misszióból és zártak ki az egyházból, ám később újra kereszteselkedett. „A hazatérés nehéz volt – meséli az egykori misszionárius. – Elvesztettnek és üresnek éreztem magam. Alkalmanként az bizonyult a hazatérés legnehezebb részének, hogy megtaláljam magamban az indíttatást arra, hogy eljárjak istentiszteletre, olvaszam a szentírásokat, és

imádkoznak. Az egyszerű dolgok voltak a legnehezebbek.”

Ő azonban erőt merített a barátok és családtagok támogatásából, valamint abból, hogy a bűnbánatán munkálkodott.

„Célokat kitűzni, találkozni a püspökömmel, eljárni a templomba, amikortól már érdemes voltam rá – ezek jelentették a kulcsot ahhoz, hogy közelebb tudjak kerülni Mennyei Atyámhoz. Emlékszem, előfordult, hogy nem sikerült találkozni a püspökömmel, vagy elérni egy-egy célt. Az ellenség mindig a közvetlen közelemben volt, és kísértett.”

Az tette lehetővé a felépülést, hogy „mindig emlékeztem rá, hogy van egy Mennyei Atyám, aki szeret, és azt szeretné, hogy boldog legyek. Ha rendelkezünk bizonyossággal a Szabadító engeszteléséről és a bűnbánatról, akkor mindig közelebb tudunk kerülni Istenhez, bármilyen messze is érezzük magunkat.

Amikor visszatekintek a missziómra – teszi hozzá, utalva a hazaküldését kiváltó eseményeket megelőző szolgálat hónapjaira –, még mindig úgy érzem, hogy az életem legjobb élményei közé tartozik. Sok mindent tanultam, és bár végül nem úgy alakult, ahogy elterveztem, mégis láthattam, ahogy életek változnak meg az evangéliumnak köszönhetően. Elkövettem néhány hibát, de a bizonyágom rengeteget növekedett, amikor arra törekedtem, hogy bűnbánatot tartsak, és tovább haladjak előre.”

Azt szeretné, ha azok, akik szintén a döntéseik miatt tértek haza idő előtt, tudnák, hogy „ezzel nincs vége a világnak. A hazatérés az egyik első lépés a bűnbánat felé. Rengeteget fogsz gyarapodni, miután keresztülmentél a bűnbánatnak ezen a folyamatán. Lekerül rólad a nehéz teher. Nincs

is annál jobb érzés, mint tudni, hogy Isten szemében rendben vagy.”

Szeretni azokat, akik korábban térnek haza

Ez a két idő előtt hazatért misszionárius egyaránt nagy hangsúlyt fektet annak fontosságára, hogy az idő előtt hazatért misszionáriusokat szeressék és támogassák a családtagok és a barátok.

„Hagyjatok nekik teret – tanácsolja nekik Marshall –, de azért ügyeljetek rá, hogy közel maradjatok, mert az egész egy kicsit lehangoló tud lenni. Legyetek a barátjuk.” Ha hallgatunk a Lélekre, akkor felmérhetjük a szükségleteiket, és tudhatjuk, hogy mikor kell felkarolni őket, és mikor jobb, ha nem zavarjuk a köreiket.

„Csak szeressétek őket – teszi hozzá a Coloradóban szolgált misszionárius. – Biztassátok őket arra, hogy mindig emlékezzenek Jézus Krisztus engesztelő áldozatára.”

Hogy az idő előtt visszatért misszionáriusok szegényükben hitehagyottá válnak, vagy inkább hittel mennek előre, nagyban függhet attól, hogy miként viszonyulnak hozzájuk mások. Alapvető fontosságú tehát, hogy ítékezés nélkül befogadják őket.

Koriántonhoz hasonlóan az idő előtt visszatért misszionáriusokban is ott van a lehetőség, hogy a jelenlegi sebezhető állapotukból kiemelkedve az Úr hatalmas eszközeivé váljanak.

Reményre lelni Isten tervében

Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából szolt néhány vigasztaló szót az idő előtt visszatért misszionáriusokhoz: „Amikor valaki megkérdi, hogy szolgáltál-e missziót, te igennel fogsz felelni – mondta Holland elder. – [B]ecsül[d meg] az

általad végzett szolgálatot. Légy hálás a lehetőségért, hogy bizonyosságot tehettél, hogy ott lehettél az Úr nevében, hogy viselhetted azt a misszionáriusi névtáblát. [...] Kérve kérlek, ne éld ezt át újra és újra; ne rágódj rajta; ne gondold, hogy alkalmatlan lennél, vagy hogy kudarcot vallottál.”¹

Azok, akik bűn következtében térnek haza idő előtt, emlékezzenek Joy D. Jones nővérnek, az Elemi általános elnökének e szavaira: „Ha bűnt követünk el, kevésbé vagyunk érdekesekek, de soha nem érünk kevesebbet!”² Meggyőződése szerint Isten segíteni fog nekünk, ha Őhozzá fordulunk, hogy a legsötétebb pillanatainkban is magabiztosságra telessünk szert.

A Mormon könyve, napjaink idő előtt visszatért misszionáriusai, valamint az egyházi vezetők ugyanazt az üzenetet fogalmazták meg: soha ne add fel a reményt, mert Istennek még tervei vannak számodra, és ezek nagyszerűbbek, mint amit el tudsz képzelni. Ami pedig e misszionáriusok szereteteit illeti: rengeteget fog jelenteni a gyógyulásuk és a lehetőségeik kiaknázásának elősegítésében az, ahogy a hazatérésükre reagáltak. Emlékezzetek rá, hogy Jézus Krisztus engesztelése minden sebet képes begyógyítani – beleértve ebbe az idő előtti hazatérés sebeit is. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Ennek a cikknek a digitális változata a liahona.lds.org oldalon vagy az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban felsorolja a leendő és az idő előtt visszatért misszionáriusok számára elérhető forrásanyagokat.

JEGYZETEK

1. Rövidfilm (angol): Jeffrey R. Holland, “Elder Holland’s Counsel for Early Returned Missionaries”, lds.org/media-library.
2. Joy D. Jones: Mérhetetlen érték. *Liahóna*, 2017. nov. 14.

Fiatal felnőttek mesélik el, miként tették ismét tartalmassá és békessé az életüket – és miként tehettek ti is ugyanígy –, miután idő előtt tértek haza a missziójukból.

Idő előtt visszatért misszionáriusok: **nem vagytok egyedül**

Írta: Liahona Ficquet

Azon teljes idejű misszionáriusok serege, akik arra töreksenek, hogy eleget tegyenek a „másokat Krisztushoz hívni”¹ kötelezettségének, sokak számára hoz „nagy reményeket és nagy örömet” (Alma 56:17). E misszionáriusok a Mormon könyvében található ifjú harcosokhoz hasonlóan naponta „csodás erővel... és oly nagy hatalommal” (Alma 56:56) harcolnak.

Ám még a 2060 ifjú harcos között is voltak kétszáz, akik „elájultak a vérvesztés miatt” (Alma 57:25). Vajon levont ez bármit is a hősiességükből? Az erejükből? A bátorságukból? Kevésbé lettek érdekesekek a többiekénél? A legkevésbé sem!

Ugyanígy, ti, misszionáriusok, akik mentális vagy fizikai egészségügyi okok miatt korábban tértetek haza, *ti sem* vagytok kevésbé hősiessé, kevésbé erősek, kevésbé bátrak vagy kevésbé érdekesekek. A megpróbáltatásaitok során tanúsított kitartásotok – nagyon helyesen! – lenyűgöző. Túléltek. Talán súlyos sebesülésekkel, de túléltek. A sebeiteket – legyenek azok testiek, szellemiek vagy lelkiek – immár el kell látni (lásd Alma 57:28). Azok számára, akik közületek érdekességgel kapcsolatos okok miatt

tértek idő előtt haza, a bűnbánat létfontosságú része lesz a gyógyulásnak.

Miközben visszailleszkedtek az itthoni létbe, mindenképpen adjatok elég időt magatoknak a gyógyulásra, és emlékezzetek arra, hogy mindig bízzatok Istenben (lásd Alma 57:27). Ő arra emlékeztetett bennünket, miszerint „amikor parancsolatot adok bárkiknek az emberek fiai [vagy leányai] közül, hogy tegyenek meg nevemnek egy munkát” – például szolgáljanak missziót –, „és az emberek e fiai [vagy leányai] szívvel-lélekkel és mindazzal, amijük van, neki-látnak e munka elvégzésének, és nem lankadnak meg szorgalmukban, de ellenségeik” – ezek néha a testünk vagy a szellemünk betegségei, esetleg egyéb sérülések – „rájuk törnek és megakadályozzák őket e munka elvégzésében, akkor íme, én azt akarom, hogy a munkát ne követeljem meg többé [a kezűktől], hanem elfogadjam a felajánlásaikat” (Tan és szövetségek 124:49).

Bármilyen sebek keletkeztek is – vagy szakadtak fel – bennetek a csata során, amennyiben érdemen szolgáltatok, illetve maradéktalan bűnbánatot tartottatok, az Úr igényt tartott a hozzájárulásotokra, és elfogadta azt.

A következő történetek segíthetnek nektek, hogy gyógyulásra leljetek annak tudatában, miszerint nem vagytok egyedül, és hogy a történetetek elmesélésével ti is segíthettek másoknak.

Ismerjétek fel, hogy **A SZABADÍTÓ ÉREZTE A FÁJDALMATOKAT**

Miközben ültem a misszióm felé tartó repülőgépen, elképzeltem, milyen lesz majd a hazatérésem. Kitörő ujjongás, ölelgető családtagok és barátok, aztán az életem hátralevő részében békében élvezem majd az összes áldást, amely egy tisztességgel hazatért misszionáriust illet.

Tizenegy hónappal később a hazafelé tartó gépen ültem, és az utazás minden pillanatában szorongással gondoltam arra, hogy mi vár rám. A családom már várt. Habár ujjongtak és ölelgettek, igen hamar ismét egyedül voltam, és fogalmam sem volt, hogy mit tartogat számomra a jövő.

A Szabadító látta a sötét napjaimat. Tudta, hogy mit éreztem, miközben három héten keresztül az ágyamban fekvé sítam és aludtam, hogy elmeneküljek a valóság elől. Tudta, hogy szükségem lesz az Ő erejére, mert nem volt körülöttem senki más, aki megérthette volna – vagy akár csak együtt érezhetett volna azzal –, amin éppen keresztülmentem. Csak Ő. Nélküle nem éltem volna túl a missziómat vagy a korai hazatérésemet.

Ali Boaza, Ausztrália, Queensland

NE VESZTEGESSÉTEK AZ IDŐT *a miértekre!*

Teljesen összetörtem attól a gondolattól, hogy korábban jöjjenek haza. Amikor a tanácsos felvetette, azonnal igen vegyes és összetett érzéseim támadtak. Szégyen. Megkönnyebbülés. Büntudat. Békesség. Szomorúság. Mindez egyszerre.

Tudom, hogy Isten támaszt nyújtott nekem, mert valahogy sikerült túljutnom az otthon töltött első héten. Aztán túljutottam a következőn is. Majd a következőn. Amíg végül azt nem éreztem, hogy ismét önmagam vagyok. Apukám volt a legnagyobb támaszom, aki igazán a szárnyai alá vett. Mindig igyekezett beszélgetni és időt tölteni velem. Nem azért, hogy azt firtassa, „mi siklott félre”, hanem csupán tudni akarta, hogy vagyok.

Amikor az apukám pár hónappal később elhunyt egy sziklamászás közben bekövetkezett balesetben, minden kétséget kizáróan tudtam, hogy Istennek terve van velem. Megerősítette a szabadítás tervéről való bizonyosságomat az, hogy az élete utolsó hónapjaiban vele lehettem. Még most sem értem minden okát annak, hogy miért kellett épp akkor hazatérnem, de egyúttal azt is megtanultam, hogy ha túl hosszan töprengsz a miérteken, akkor elszalasztod azokat a fantasztikus csodákat, melyeket Isten naponta küld neked.

Kristen Watabe, USA, Ohio

Álljatok készen **AZ ÚR AKARATÁT KÖVETNI!**

A missziómon minden jól alakult. Hihetetlen élményekben volt részem, amelyek örökre a szívemben maradnak. Azonban nyolc hónapnyi szolgálat után egészségügyi gondjaim adódtak. Sok bőjtöt és imát követően végül hazaküldtek. Össze voltam törve. Azt hittem, hogy minden az én hibám volt. Onnantól nem olvastam szentíráásokat, és nem imádkoztam olyan gyakran. Azon tépelődtem, hogy vajon mindent tőlem telhetőt megtettem-e, hogy maradhassak.

Azonban ráébredtem, hogy ez egy próbatétel volt annak vizsgálatára, hogy hű maradok-e az Úrhoz. Nehéz volt, de Őbelé helyeztem a bizalmamat, és visszatértem a missziós terepre, ahol ismét bámulatos élményekben volt részem.

Aztán visszatértek az egészségügyi gondjaim. Ezúttal azonban nagyobb volt a hajlandóságom Mennyei Atya akaratának követésére, így aztán másodszor is hazatértem. Nehéz volt, de tudom, hogy mindentől tanulhatok, amit átéltem.

Habár nem töltöttem ki a 24 hónapnyi szolgálatot, tudom, hogy tiszteletre méltó missziót szolgáltam. Tudom, hogy az az időszak, mialatt az Urat szolgáltam, nekem és az általam szolgált embereknek is megérte. Hálás vagyok a Szabadítónak az Ő végtelen engeszteléséért. Ismeri minden egyes nehézségünket. És ha teljes bizonyossággal Őrá támaszkodunk, soha nem leszünk egyedül.

Fillipe Hoffman, Brazília, Goiás

VEDD MAGAD KÖRÜL jósággal!

Soha nem hittem volna, hogy korábban fogok hazamenni a misszióból, és szégyenkezve, idegesen gondoltam arra, hogyan fogok az emberek szemébe nézni. Habár az életem egyik legnehezebb pillanata volt, ugyanakkor sokat fejlődtem is e tapasztalat által. Jobb emberré tett engem.

Azért tértem haza, hogy végigjárjam a bűnbánat folyamatát. A misszióm előtt hoztam néhány olyan döntést, amelyek nem voltak összhangban az evangéliumi tanításokkal és a parancsolatokkal. Mivel szégyelltem magam, és szerettem volna megőrizni az egyházi érdemességemet is, nem mentem végig a püspökömmel a bűnbánat folyamatán a misszióm előtt. Azonban már az első néhány hónapban azt éreztem, hogy haza kell mennem bűnbánatot tartani, hogy tisztességgel és feddhetetlenül szolgálhassak.

A hazatérésem után rendkívül bátorítóan hatott rám az olyan lelkiileg felemelő tevékenységekben való részvétel, mint az egyházi gyűlések, a szolgálati lehetőségek, valamint – amikor már beléphettem oda – a templom. Leginkább azonban a körülöttem lévő emberek segítettek nekem: szeretettel fordultak felém a családtagjaim, néhány barátom, de még olyanok is, akiket korábban nem ismertem.

Mindent egybevéve, az Úr és a körülöttem lévő krisztusi példák segítségével vissza tudtam térni Floridába, hogy befejezzem a missziómat. Abban reménykedem, hogy mindannyian arra fogunk törekedni, hogy krisztusiak legyünk egymással – akár korábban tért haza, akár egyszerűen csak szükségét szenved.

Caigen Stuart, USA, Utah

Be fog teljesedni a misszionáriusi elhívást tartalmazó levélben lévő ígéret – amelyet akkor kaptatok, amikor úgy döntöttetek, hogy előreléptek ebben a munkában –, miszerint „az Úr meg fog jutalmazni téged életed jóságáért”. Odafigyeléssel és gondoskodással a sebeitek begyógyulhatnak, és eszközzé válhatnak számotokra abban, hogy segíthessetek másoknak Krisztushoz jönni. Elvégre ez a misszionáriusok kötelessége. ■

A Franciaországból származó szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban tanul.

További történeteket találhattok idő előtt visszatért misszionáriusokról ennek a cikknek a teljes változatában a liahona.lds.org oldalon vagy az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban.

JEGYZET

1. Mi a célom misszionáriusként? *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008).

Röplabdázom, futok, és sokat olvasok.

Ha lenne egy olyan nap, amikor bármit csinálhatnék, akkor valószínűleg kimennék a tengerpartra.

Az Illinois állambeli Chicagóban születtem, Nauvooba már azután érkeztem, hogy nevelőszülőkhöz kerültem. Nem sokra emlékszem az ezt megelőző időszakról; leginkább arra, hogy nem éreztem magam biztonságban. Miután nevelőszülőkhöz kerültem, onnantól biztonságban éreztem magam. Örülök, hogy ismerem az evangéliumot. Néhány barátom igen ijesztő helyzetekbe sodorta magát, mert nem a mi normáinkat követi. Tudom, hogy a parancsolatok betartása által biztonságban vagyok.

Klassz élmény volt családra találni. Anyu eljött abba az óvodába, ahova jártam, mert ott segített be helyettesként. Játzott velem, és megjegyezte az egyik óvó néninek, hogy szeretne hazavinni, mert olyan cuki gyerek vagyok. Az óvó néni azt mondta: „Nem lehetetlen, mert a kislány örökbe fogadható!” Anyu utánanézett, majd örökbe fogadott engem és a két fiútestvéremet. Klassz dolog, mert tudom, milyen az, amikor nincs családod, és ettől még különlegesebbé válik az, hogyha van.

Lily S., 14 éves, USA, Illinois

EBBEN A ROVATBAN

- 52 Tanultam, olvastam, átnéztem, imádkoztam. Újra és újra.**

Írta: Mario Días Alonso

- 54 A legjobb munkanapom!**

Írta: Joni L. Koch elder

- 56 Tanulságok az Újszövetségből: Az apostolok Jézus Krisztus tanúi – és te is az lehetsz!**

Írta: Heather White Claridge

- 58 „El kell hagynod ezt a helyet”**

Írta: Sergio Riquelme Segura

- 61 Poszter: A hit lépésről lépésre jön**

- 62 Levél egy szerető fivértől**

Merilee S. B. Averett
elmondása alapján

- 64 Az utolsó szó:
Mit fogtok találni a Mormon könyvében?**

Írta: Gary E. Stevenson elder

TANULTAM, OLVASTAM, ÁTNÉZTEM, IMÁDKOZTAM. *Újra és újra.*

Írta: Mario Días Alonso

Ahhoz, hogy Chilében valaki egyetemre mehessen, felvételit kell írnia. Én mérnöknek szerettem volna tanulni egy olyan egyetemen, amely a lakóhelyemtől távol esett. Ez sok kiadást jelentett, ezért az lett a célom, hogy a lehető legmagasabb pontszámot érjem el a felvételin, és így a kiemelkedő felvételi eredmény alapján ösztöndíjat kaphassak.

Tudtam, hogy hol és mit szeretnék tanulni, és azt is tudtam, mit kell tennem ahhoz, hogy ez valóra váljon. Elkezdtem készülni a vizsgára. Állandóan tanultam, olvastam és átnéztem az anyagot, de a próbafelmérőkön mégsem sikerült elérnem a szükséges pontszámot. Imában Mennyei Atyámhoz fordultam, és nagyobb értelmet, valamint a felfogóképességem megvilágosodását kértem tőle, hogy elérhessem a célomat. Egy

teljes éven keresztül naponta imádkoztam ezért. Eljártam az iskolámban tartott különleges felkészítőkre, és beiratkoztam az egyik intézmény felvételi-előkészítő tanfolyamára is.

Továbbra is naponta olvastam a szentírásaimat, és nem hagytam ki egyetlen napot sem az ifjúsági hitoktatáson. Teljesítettem az ároni papsági megbízásaimat, vasárnap pedig soha nem tanultam, bármilyen kétségbeesítő volt is a helyzet.

Ösztöndíj nélkül nem lett volna pénzem felsőfokú tanulmányokra.

Tisztában voltam vele, hogy a vasárnap az Úr napja, és én tiszteletben akartam tartani azt úgy, ahogy a szüleimtől tanultam. Tudtam, hogy nem engedhetem meg magamnak, hogy megfosszam magam Mennyei Atya részemre tartogatott áldásaitól – különösen nem ilyenkor, amikor a legnagyobb szükségem volt rájuk. Mindezek ellenére a próbafelmérőkön továbbra sem értem el a szükséges pontszámot.

A családom és én is imádkoztunk és böjtöltünk, apukám pedig adott egy áldást. Majd e lelki felkészülés és a többi előkészület birtokában megírtam a felvételit. Végül nemcsak a szükséges pontszám lett meg, hanem annál is több: én értem el az egyik legmagasabb százalékot a matematikai felvételik között. Megkaptam a szükséges ösztöndíjat és kedvezményeket, és a választott egyetemen tanulhattam tovább.

Fiatalkoromtól fogva azt tanultam, hogy ha megteszek minden tőlem telhetőt, és először a lelki feladataimat végzem el, akkor Mennyei Atya meg fog áldani. Lehet, hogy a dolgok nem mindig úgy alakulnak, ahogy azt várnánk, de Isten mindig gondoskodik rólunk. Tudom, hogy minden dolog lehetséges, de csakis az Ő segítségével. ■

A szerző Chilében, Cautín tartományban él.

SEGÍTSÉG A SIKERES TANULMÁNYAIDHOZ

Az egyház több forrást is biztosít ahhoz, hogy segítsen a középfokú tanulmányaidat követő szakmai vagy felsőfokú tanulmányaiddal:

- Egyes országokban elérhető az Állandó Oktatási Alap, amely segít a szakképzési költségek kifizetésében. Beszélhatsz erről a püspököddel vagy gyülekezeti elnököddel, vagy ellátogathatsz a pef.lds.org oldalra.
- A BYU-Pathway Worldwide megfizethető felsőfokú oktatást biztosít online. A tanulók az egyéves PathwayConnect online képzéssel kezdenek, amely segít vissza- vagy bevezetni őket az egyetemi tanulmányok területére. A PathwayConnect elvégzése után a tanulók kevesebb mint egy év alatt munkakész oklevelet szerezhhetnek, majd folytathatják a tanulmányaikat egy diploma megszerzése céljából – mindezt ugyanazzal az alacsony tandíjjal. Látogass el a byupathway.lds.org oldalra.
- Az angol nyelv ismerete gyakran növeli az esélyedet arra, hogy (jobb) állást találj. Az EnglishConnect egy olyan angoltanulási program, melyet az egyház azért biztosít, hogy egy evangéliumi központú környezetben segítsen az egyéneknek növelni a lelki és fizikai önellátásukat. Látogass el az englishconnect.lds.org oldalra.
- Az egyház oktatási célú önellátási tanfolyamának elnevezése „Tanulás jobb munkáért”. Ez egy 12 hetes tanfolyam, amelyet a cövekedben vagy kerületedben tartanak meg. A kézikönyvet megtalálod az Evangéliumi könyvtárban az Önellátás címszó alatt vagy az lds.org/study/self-reliance?lang=hun oldalon.

A TANULÁS SEGÍTENI FOG NEKTEK SZOLGÁLNI

„Az [a] tanácsom, hogy folytassátok a tanulmányaitokat, bárhol legyetek is, bármilyen érdeklődési körötök vagy lehetőségetek legyen is. Határozzátok el, hogyan tudjátok a legjobban szolgálni a családokat és a társadalmat, és készüljétek fel jól.”

Russell M. Nelson elnök: „Education: A Religious Responsibility” [Az iskolázottság vallási felelősség] (Brigham Young University–Idaho devotional, Jan. 26, 2010).

Írta: Joni L. Koch elder
a Hetvenektől

Amikor megtanulod szeretni és értékelni a munkát, egyúttal az öröm egyik nagyszerű forrását is felfedezed.

A legjobb

Néhány évvel ezelőtt az akkori munkáltatóm az angliai Cambridge-i Egyetem Churchill College-ének előadótermében tartotta az éves összejöveleli egyikét. Abban a kiváltságban volt akkor részem, hogy a csapatom nevében átvehettem a vállalat elnök-vezérigazgatójától egy díjat, melyet az abban az évben nyújtott kiváló teljesítményért kaptunk.

Amikor a 80 000 alkalmazott képviselőjében a világ minden részéről összegyűlt cégvezetők megtapsolták és megdicsérték a csapatunkat az elért eredményekért, ez járt a fejemben: „Szerintem mind közül ez a legjobb munkanapom!” A pillanat vérpezsdítő volt.

A megtört kenyér

Aztán visszagondoltam a majdnem 40 évvel korábbi első munkanapomra. Édesapámnak volt egy péksége, és a mi dél-brazíliai városunk számos kicsinyke piacára szállítottak az általa sült kenyérből. Kiskoromban mindig kérleltem édesapámat, hogy egyszer vigyen el magával dolgozni. Egy nap végül igent mondott!

Édesanyám varrt nekem egy fehér köténykét és péksapkát, aztán pedig Apával elmentünk a pékségbe. Együtt kevertük be és készítettük el a kenyértésztát, kézzel vekniket szaggattunk belőle, majd beraktuk azokat a téglakemencébe.

Miután megsültek, egy hosszú nyelű sütőlapáttal óvatosan kiemeltük a kenyereket. Vártunk pár másodpercet, majd fogtuk az egyik veknit, és törtünk a még forró kenyérből. Csodálatos íze volt!

Erre visszagondolva arra jutottam, hogy a Cambridge-i díjkiosztó csak az életem második legjobb munkanapja volt. A

legjobb és legboldogabb munkanapom sokkal szerényebb helyen zajlott: egy apró pékségben, nézők és üdvözlőgás nélkül. Nem volt ott más, csak Apa és én. Aznap megtanított rá, hogy szeressem és értékeljem a munkát, és segített átérezni, mekkora öröm is az, amikor a saját kezdeddel hozol létre valamit az alapoktól. Megtanultam, hogy a kemény munka a testnek és a léleknek is elégedettséget hoz.

A munka áldás

Amikor az Úr azt mondta Ádámnak és Évának, hogy „orczád verítékével egyed a te kenyeredet, míglén visszatérsz a földre” (1 Mózes 3:19), akkor az úgy hangzik, mintha megfeddte volna őket. Valójában

Mindig emlékezni fogok az édesanyám által készített fehér kötényre és péksapkára, valamint az édesapámmal közösen sült kenyerekre.

munkanapom!

lehetőséget adott nekik arra, hogy megtapasztalják az önellátóvá válásnak – a saját vágyaik és szükségleteik ellátásának – örömteli és kielégítő érzését.

Sokan csupán úgy tekintünk a munkára, mint eszközre a saját és családunk fizikai szükségleteinek kielégítéséhez, vagy esetleg ahhoz, hogy egy jól csengő munkaköri megnevezés által kivívjuk a társadalom elismerését. Azonban ennél sokkal fontosabb az, miszerint Isten azért akarja, hogy dolgozzunk, hogy részünk lehessen a beteljesedés erőteljes érzésében, amikor elvégzünk egy feladatot, alkotunk valami újat, megújítunk vagy jobbra teszünk valami meglévővet, és értéket adunk hozzá a világhoz, melyben élünk.

Lelki értelemben fogalmazva az evangélium szerinti életnek mindig része a munka. D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából kijelentette: „A megszentelt élet munkával teljes, mely néha monoton, néha alantas, néha kevés megbecsüléssel jár, azonban mindig jobba

tesz, rendet teremt, megtart, felemel, szolgál és előrébb visz.”¹

Gyermekkorodban biztosan kérdezték tőled: „Mi leszel, ha nagy leszel?” Aztán az ember tizenéves korában ez a kérdés általában így hangzik: „Milyen szakon fogsz tanulni?”

Szenvedély, tisztesség és céltudatosság

Bármilyen hivatást válassz is magadnak, bármilyen munkát is fogsz végül végezni, törekedj arra, hogy szenvedéllyel, tisztességgel és céltudatosan végezd a munkádat. Mindig igyekezz keményen dolgozni, és mindig törekedj a legjobb eredmények

elérésére. Ha ezzel a hozzáállással közelítesz a munkához, az hozzá fog járulni a fizikai, érzelmi és lelki biztonságodhoz. A munka lehetősége Istentől kapott áldás. Ahogy megtanulod megbecsülni és szeretni a munkát, meg fogod látni, hogy miként költözik az önellátás révén öröm és céltudatosság az életedbe.

Máig a fülembé cseng a hallgatóság tapsa és biztató szavai a Cambridge-i Egyetemen, de ennél is értékesebb számomra annak a napnak az emléke, melyet édesapámmal töltöttem a pékségben, magamba szívva a kemencéből frissen kiemelt kenyerek illatát. ■

JEGYZET

1. D. Todd Christofferson: Egy szolgálatnak szentelt élet. *Liahóna*, 2010. nov. 17.

Az apostolok Jézus Krisztus tanúi – és

te is az lehetsz!

Írta: Heather White Claridge
Egyházi folyóiratok

Képzeld azt, hogy az egyik barátoddal éppen ebédeltek a suliban. A barátod kibontana egy csokit, amikor odajön valaki, és megvádolja azzal, hogy lopta a csokit, és követeli, hogy „vigye vissza”. Mivel te a barátoddal voltál, amikor megvette a csokit, ezért – még ha talán kellemetlen is számodra a helyzet – közlöd a vádaskodóval, hogy a barátod nem tolvaj.

Hogyan válhatsz Jézus Krisztus tanújává?

- Vágyj arra, hogy higgy (lásd Alma 32:27).⁴
- Tanulmányozd a Szabadítóról szóló szentírásrészeket.
- Imában kérd, hogy a Szentlélek erősítse meg, miszerint Krisztus a Szabadító.
- Tanulmányozd az Újszövetséget, és jelöld meg, ahol az apostolok tanúk voltak.

Különleges tanúk

Amikor valaki így áll ki az igazság mellett, azt úgy is mondhatjuk, hogy „tanúskodik”. Az előbbi példában azt lehetne mondani, hogy te a barátod egyenes jelleméről tanúskodsz. Éppen úgy, ahogy te a barátod tanúja lehetsz, Isten prófétákat és apostolokat hívott el arra, hogy az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak a különleges tanúi legyenek. Az apostolok „határozott felhatalmazással és feladatkörrel küld[et]tek el”¹, hogy tanítsanak, bizonytságot tegyenek, és „Krisztus neve különleges tanúi[ként szolgálja]nak az egész világon” (Tan és szövetségek 107:23).

Nem sokkal Krisztus feltámadását követően az apostolokat elhívták, hogy legyenek az Ő tanúi (lásd Apostolok cselekedetei 1:8). Amikor az Újszövetségben az Apostolok cselekedeteit tanulmányozod, számos alkalommal olvashatsz arról, amikor az apostolok bizonytságot tettek, miszerint Jézus Krisztus Isten Fia (lásd Apostolok cselekedetei 2:36; 5:27–32; 10:36–44). Az apostolok napjainkban továbbra is eleget tesznek ennek az elhívásnak mint különleges tanúk – elég meghallgatni bármelyik általános konferenciát, és láthatjuk, ahogy tanúbizonyságot tesznek Krisztusról.

A Szentlélek bizonytságot tesz Krisztusról

Egyes újszövetségi apostolok Krisztussal voltak a földi szolgálata idején, és látták felemelkedni a mennybe (lásd Apostolok

cselekedetei 1:9–11); napjaink apostolai között is lehetnek olyanok, akik láthatták Krisztust,² de nem attól lesz valaki Jézus tanúja, hogy látja őt a testben. Joseph Fielding Smith elnök (1876–1972) kijelentése szerint a Szentlélek „az egyetlen módja annak, hogy valaki igazán tudhassa, hogy Jézus a Krisztus, és hogy az evangéliuma igaz”³. Ez azt jelenti, hogy bár az apostolok láthatták ugyan Krisztust, de tudni onnan tudják, hogy Ő a Szabadító, hogy a Szentlélek közölte ezt velük!

Te is lehetsz tanú

Ám még ennél is bámulatosabb az, hogy te is ígéretet kaptál, miszerint a Szentlélek által te is megtudhatod, hogy Jézus Krisztus a Szabadító (lásd Tan és szövetségek 46:13). Ez nem olyasmi, amit kizárólag az apostolok tudhatnak! Habár téged nem hívtak el, hogy Krisztus különleges tanúja légy, törekedhetsz a Krisztusról való bizonytságra, és az Ő tanúja lehetsz az életedben lévő emberek számára. Te is megteheted azt, amire a Szabadító Pétert utasította: „...te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsd” (Lukács 22:32). ■

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley, “Special Witnesses for Christ,” *Ensign*, May 1984, 50.
2. Lásd Boyd K. Packer: A bizonytság. *Liahóna*, 2014. máj. 97.; lásd még Lorenzo Snow, “A Visit from the Savior,” *Liahóna*, Sept. 2015, 80.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–66), 3:31.
4. Lásd még Jeffrey R. Holland: „Hiszek, Uram!” *Liahóna*, 2013. máj. 93–95.

"EL KELL HAGYNOD EZT A HELYET"

Habár nagyon tartottam attól, hogy milyen lesz
Észak-Chilébe költözni a családommal, a sivatag
az ígéret földjének bizonyult számunkra.

Írta: Sergio Riquelme Segura

A mikor arról olvastam a Mormon könyvében, hogy Nefi mindig mennyire támogatta látnoki édesapját, arra a következtetésre jutottam, hogy az egyházban a legtöbb éreztem magam, mint Nefi. Amikor azonban a családom úgy döntött, hogy a sivatagba kell költöznünk, sokkal inkább úgy az otthonunkat.

Nefihez és a fivéreihez hasonlóan én is „jó szülőktől születtem” (1 Nefi 1:1). Mindketten tizenévesen csatlakoztak az egyházhoz, és édesanyám kívárta, hogy édesapám befejezze a missziós szolgálatát. Tevékeny, keményen dolgozó egyháztagok voltak.

Középiskolás voltam, amikor a térségünkben, a chilei Concepciónban lelassult a gazdaság. Lassan eltűntek az állás-helyek, és édesapám egyre nehezebben talált munkát. Végül a városon kívül nézett munka után.

Az álláskeresése során eljutott északra, a Chile bányavidékén fekvő Calama városába, ahol építőmérnökként jó állást talált. Így viszont egyedül volt, és távol. Mindig csak olyankor láttuk, amikor meg tudta venni a buszjegyet a hazavezető 32 órás útra.

Miután eltelt néhány év úgy, hogy édesanyám úgy érezte, itt az idő háromszor láttuk édesapámat, édesanyám úgy érezte, itt az idő

változtatni ezen. A szüleim arra jutottak, hogy a családuk többi tagjának is északra kell költöznie.

Édesapánkkal kell lennünk

Az öcsémnek semmiféle kifogása sem volt a költözés ellen. A főiskolán tanuló nővérem pedig jó példát mutatott nekem. „Feláldozom a tanulmányaimat – jelentette ki. – Édesapánkkal kell lennünk.”

Mindenki támogatta a költözésről szóló döntést – kivéve engem. Én is édesapám mellett akartam lenni, de nem volt ínyemre a változás és a személyes áldozathozatal. Megvoltak a barátaim, ismertem a környéket, élveztem az életemet, és Concepciónban akartam főiskolára járni. Mindent megtettem, hogy lebeszéljem édesanyámat a költözésről.

Ő pedig végül ezt mondta: „Fiam, édesapád egyedül van. Azt szeretné, hogy ott legyünk vele. Bárcsak megértened, de te túlonként önmagaddal foglalkozol!” Aztán megnyugtatót: „Ott is meglesznek a lehetőségeink.”

A szívem persze tudta, hogy igaza van – akkor is, ha az agyam nem értett ezzel egyet. Akkoriban nem volt erős bizonyosságom, de úgy döntöttem, imádkozni fogok arról, hogy a családommal

Sergio a barátaival találkozik a felsőfokú hitoktatáson

tartsak-e. Világos választ kaptam: „El kell hagynod ezt a helyet.” Szomorú voltam, de közöltem a szüleimmel, hogy én is megyek.

Hol vannak a fák?

Concepción zöldellő vidéken fekszik, ahol sok a fa, és évi 1270 mm eső esik. Célállomásunkon, a Calama közelében fekvő Antofagastában ez az érték mindössze évi 2,5 mm.

Számomra az egész költözés legmeggrázóbb része maga az utazás volt. Miközben a buszunk észak felé haladt, gyötrelmes volt nézni, ahogy a zöldet felváltja a barna. Ilyen gondolataim voltak: „Hol vannak a fák?! Hol vannak a mezőn legelő tehének?” Nem láttam mást, csak port, sziklákat és dombokat.

Persze Chile északi része sivatag – mi másra is számíthattam volna? Eszembe jutott, mit érzett Lámán és Lemuel, amikor Lehi és a családja maga mögött hagyta örökségük földjét, és elindultak a pusztába.

Nagyon sok aggodalom volt bennem, amikor megérkeztünk Antofagastába. Mi lesz, ha egyáltalán nem szerzek új barátokat? Mi lesz, ha nem tudom megszokni a környéket? Mi lesz, ha nem válnak valóra a jövővel kapcsolatos reményeim? Mint végül kiderült, felesleges volt aggódnom. Édesanyámnak

igaza volt abban, amit a ránk váró lehetőségekről mondott – különösképpen a lelki lehetőségeket illetően.

A költözésünk előtt az evangélium nem volt elsődleges fontos-ságú számomra. Az Úr háttérbe szorult. Antofagastában azonban olyan emberek léptek be az életembe, akik segítettek meglátni az evangélium szépségeit. Különleges papsági vezetőktől kaptam segítséget. Olyan barátokra tettem szert, akiket azóta is becsülök.

A lelki életem teljesen megváltozott. Hálás vagyok, amiért hallgattam édesanyámra. Hálás vagyok, amiért volt bátorságom északra költözni a családommal.

Itt a sivatagban vittem véghez azokat a változtatásokat, amelyek segítettek azzá válnom, aki ma vagyok. Itt köteleztem el magam, hogy befogadom az evangéliumot, hogy missziót fogok szolgálni, hogy a templomban fogok házasságot kötni, és hogy az Úrnak szentelem az életemet. Itt tökéltam el, hogy nem akarok többé hasonló lenni Lámánhoz és Lemuelhez.

Ami a családomat és engem illet, a pusztaság az ígéret földjének bizonyult számunkra. ■

A szerző Chilében, Antofagastában él.

A HIT

LÉPÉSRŐL LÉPÉSRE JÖN

„Ne fáradjatok bele tehát a jó tevésebe, mert nagyszerű munka alapját fektetitek le.”

Tan és szövetségek 64:33

Dear Merilee
 Well you have got the big birthday
 you, I guess when you get to
 already be past. I can't be
 16 years old. It seems like
 years ago when you used
 red cowboy hat + prairie
 only 3/5 or so, but
 stay sweet + pure
 one know that the cl
 you

ELDER GARY STEVE

actions speak louder
 + you do fit your name
 of Honor. HAPPY

Love ya
 Always

Two photos
 Gary

LEVÉL

egy szerető fivértől

A bátyám nem tudott eljönni a 16. születésnapomra, mert éppen missziót szolgált, de az ajándék gyanánt nekem küldött tanácsát örökké meg fogom becsülni.

Merilee S. B. Averett elmondása alapján

írta: Richard M. Romney

Tizenhat! Micsoda életkor! „Senkinek sem kellene ezt egyedül megtapasztalnia” – gondoltam.

Szüleim bölcsék és kedvesek voltak, és mindig jó tanácsokkal láttak el. A nővérem nem sokkal korábban ment férjhez, és másik államba költözött. Az öcsémet lefoglalták a 11 évesek gondjai. Nagyszerű barátaim voltak, és azt is tudtam, hogy az egyházi vezetőim is törődnek velem.

Mégis, a bizalmasom a bátyám, Gary volt. Tizenéves koromban mindenben őrá néztem fel. „Amikor vele beszélgetek, minden sokkal érthetőbbé válik – mondtam magamban. – Bárcsak itt lehetne most!”

De nem lehetett. A messzi Japánban szolgált teljes idejű missziót.

Annak ellenére, hogy hiányzott nekem Gary, a születésnapom vidámra sikerült. Anya elkészítette a hagyományos születésnap reggelinket, és kaptam néhány ajándékot, mielőtt elindultam az iskolába. Aznap este a családommal beültünk pizzát enni, a végén pedig szülinapi torta is volt. Még egy kicsit el is ábrándoztam azon, hogy 16 éves lévén most már randizhatok, kocsit vezethetek, meg egyéb izgalmas dolgokat csinálhatok.

Azonban a legjobb ajándék, amelyet aznap kaptam, a postaládában várt. Gary nem feledkezett meg erről a számomra nagyon különleges napról! Ez még az ímélek előtti korban volt, úgyhogy jó sokáig tartott, amíg egy levél eljutott Japánból a utah-i Cache Valley-be.

Megdöbbenem, hogy pont a születésnapomon érkezett meg! A levelet kézzel írták, amitől az egész még olyanabb volt, mintha ott lenne velem a bátyám. Ezt olvastam:

„Kedves Merilee!

Na, közeleg a nagy születésnapod, nem igaz? Gondolom, hogy mire ezt megkapod, már el is múlt. El

sem hiszem, hogy 16 éves lettél! Olyan, mintha csak néhány éve lett volna, amikor [a kis piros cowboycastleapodban szaladgáltál].

Maradj kedves és tiszta, és hadd tudja mindig mindenki körülötted, hogy sokat jelent neked az egyház. Ha így teszel, soha nem fogsz olyan helyzetbe kerülni, hogy a társaid mindenféle nyomásának terhe alatt kelljen döntést hoznod. Mondok egy példát: a közép-suliban mindenki tudta rólam, hogy nem akarok inni és cigizni, nagyon nem, így aztán soha nem hívtak meg olyan bulikba, ahol ilyesmi zajlott. A barátaim tudták rólam, hogy én nem csinállok ilyeneket. [...]

Ha tudatod az emberekkel a normáidat, akkor a hasonló elveket valló emberekben ébresztesz vonzalmat. Nem azt mondom, hogy *beszélj* erről mindenkihez, mert a tettek úgyis hangosabban szólnak. A lelked igazán kedves, a neved pedig tényleg illik hozzád [szójáték a 'vidáman' jelentésű 'merrily' szóból – a ford.]. És a humorérzéked is jó. Boldog »édes 16 éves« szülinapot!” Az utolsó mondat alá volt húzva pirossal. Semmiféle születésnap ajándék nem lehetett volna ennél jobb! Újra és újra elolvastam, amíg csak haza nem tért Japánból, és ismét személyesen beszélgethettünk egymással.

Évek teltek el azóta, hogy megkaptam azt a levelet, de még mindig megvan. Sok minden változott azóta, de a bátyám iránti szeretetem változatlan. Ma már nemcsak a bátyámként és barátomként támogatom őt, hanem úgy is, mint Gary E. Stevenson eldert, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagját. Azok a tanácsok, melyeket Krisztus különleges tanújaként ad a világnak, engem is megerősítenek – pont úgy, ahogy az a levél, amelyet a 16. születésnapomon küldött nekem. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Mit fogtok találni a Mormon könyvében?

Írta: Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A mikor időt szakítotok rá, és kiválasztatok egy csendes zugot a Mormon könyve olvasásához, magam előtt látom, ahogy válaszokat fedeztek fel, iránymutatást éreztek, és megszerzitek a saját bizonyosságokat a Mormon könyvről és a bizonyosságokat Jézus Krisztusról.

Olvasás közben el fogtok mélyedni e becses könyv részeiben, és szinte minden oldalon találkozni fogtok szeretett Szabadítótokkal, az Úr Jézus Krisztussal. Úgy becsülik, hogy átlagban 1,7 versenként fordul elő az Ő nevének valamilyen változata.¹ Maga Krisztus is bizonyosságot tett a könyv igaz voltáról ezekben az utolsó napokban, amikor kijelentette, hogy „ahogy él a ti Uratok és Istenetek, ez igaz” (Tan és szövetségek 17:6).

Hálás vagyok azért a felhívásért és ígértért, melyet az Úr Moróni prófétán keresztül intézett mindegyikötökhöz – és mindenkihez, aki a Mormon könyvét olvassa: „És amikor ezeket a dolgokat [A Mormon könyvét] megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát” (Moróni 10:4; lásd még 3., 5. versek).

Az igazságok, melyeket a Mormon könyvében fogtok találni, fel fognak emelni és meg fognak ihletni titeket. Meg fogják erősíteni a hiteteket, világossággal töltik meg a lelketeket, és felkészítenek benneteket egy olyan jövőre, melyet most még aligha vagytok képesek felfogni.

A könyv oldalain fel fogjátok fedezni Isten végtelen szeretetét és felfoghatatlan kegyelmét. Amikor arra törekedtek, hogy kövessétek az ott talált tanításokat, fokozódni fog az örömetök, ki fog tárgulni az értelmetek, és fel fognak tárulni előttetek a halandóság által okozott kihívásokra keresett válaszok. Amikor a könyvre néztek, az olyan, mintha az Úrra tekintenétek. ■

Egy 2016. októberi általános konferenciai beszéd felhasználásával.

JEGYZET

1. Lásd Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* (1987), 16–18.

Négy fia van.

1955. augusztus 6-án
született, majd a
**utah-i Cache
Valley-ben**
nevelkedett.

Az élete során több mint 9
évet élt
Ázsiában.

GARY E. STEVENSON^{elder}

A felesége
Lesa Jean Higley,
akivel 1979 áprilisában házaso-
tak össze az Idahói Idaho Falls
templomban.

**Vállalati
gazdálkodás**
szakon szerzett alapidiplomát a
Utah-i Állami Egyetemen.

Fiatalemberként gyakran
tartott az édesapjával,
hogy meglátogassák
és szolgálják az
egyházközösségükben élő
özvegyeket.

**2015
októberében**
hívták el apostolnak.

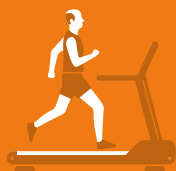
A **feleségét**
csak úgy hívja, hogy
„életem napsugara”.

Elmondása szerint
**a kvórumba
történő elhívása**
„térdet megremegtető
élmény” volt.

Fiatal misszionáriusként a
**Japán Fukuoka
Misszióba**
hívták el szolgálatra.

Egy edzőgépeket gyártó vállalat
társalapítója volt, ahol
2008-ig elnök-vezérigazgatóként
dolgozott.

Amikor 11 éves volt,
**az édesapja
megmentette** attól,
hogy véletlenül felébresszen egy
alvó csörgőkígyót.

Szeret
síelni,
hódeszkázni
és túrázni.

2004 és 2007 között a
**Japán Nagoja
Misszió**
elnökeként szolgált.

FIATAL FELNÖTTEKNEK

**IDŐ ELŐTT KELLETT
HAZATÉRNEK A
MISSZIÓDBÓL?**

*Bármilyen volt is az oka, továbbra
is élvezheted az evangélium
áldásait.*

42

FIATALOKNAK

**TE IS LEHETSZ JÉZUS
KRISZTUS TANÚJA**

56

SZEMÉLYES
KINYILATKOZTATÁS

**NEFI PÉLDÁJÁNAK
KÖVETÉSE**

58

GYERMEKEK TANÍTÁSA

**MIT JELENT
KERESZTÉNYNEK
LENNI?**

J12

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

Jóbarát

Te mitől vagy
úttörő?

Lásd J7. és J10. oldal.

Írta: Dallin
H. Oaks elnök
Első tanácsos az
Első Elnökségben

Az evangélium megosztása

A Szabadító, Jézus Krisztus megparancsolta a tanítványainak, hogy a földön mindenkivel osszák meg az evangéliumot. Ezt mondta:

„Elmenvén e széles világra, hirdessétek
az evangéliumot minden teremtésnek”
(Márk 16:15).

Minden egyháztagra szükségünk van, hogy segítsen elvinni az evangéliumot az egész világnak.

Íme néhány módja annak, ahogy segíteni tudsz ebben:

1. **Szeress** mindenkit mint fivéreidet és nővéreidet, ahogy Jézus tanította.
2. **Tartsd be a parancsolatokat**, hogy jó példa lehess.
3. **Imádkozz**, hogy megtudd, ki áll készen tanulni az evangéliumról, és hogy miként oszthatod azt meg velük.
4. **Segíts másoknak** többet megtudni Jézus Krisztusról.

A misszionáriusi munka azt jelenti, hogy szeretettel és segítőkészen fordulunk mások felé. Bárhogy reagáljon is rá az a személy, te sikeres misszionárius vagy, mert szeretetteljesen megosztottad az evangéliumot! ●

A visszaállított evangélium megosztása. Liahóna, 2016. nov. 57–60. alapján.

Szeretetteljes megosztás

Hogyan mutathatod ki a szeretetedet ma?
Írd az egyes képek alá a megfelelő számot
Oaks elnök üzenetéből.

Ima ZSOMBORRAL

Írta: Shirley Espada-Richey

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„Mindig imádkozz” (Tan és szövetségek 19:38).

Csaba most járt először Zsomboréknál. Nagyon élvezték, hogy úrhajót építhetnek kartondobozból. Még fantasztikus lángnyelveket is rajzoltak rá. Amikor Zsombor anyukája vacsorázni hívta őket, Csaba átment Zsomborral a konyhába.

„Elmondom az asztali áldást” – mondta Zsombor apukája.

Ez mit jelenthet? – tűnődött Csaba. Figyelte, ahogy Zsombor és a családtagjai megérintik a homlokukat, utána sorban a mellkasuk közepét, a bal oldalát és a jobb oldalát. Csaba még soha nem látott ilyet senkitől.

Zsombor oldalra nyújtotta a kezét. Csaba körülnézett, és azt látta, hogy Zsombor családtagjai mind megfogták a mellettük ülő kezét, és lehajtották a fejüket. Most imádkozni fognak? Ezt jelenti az „asztali áldás”? – figyelte érdeklődve Csaba.

Nem akarta megsérteni Zsombort, úgyhogy megfogta a feléje nyújtott kezét. Csaba másik kezét Zsombor apukája fogta a kezébe, majd imádkozni kezdett:

„Édes Jézus, légy vendégünk...”

Mielőtt Zsombor és a családtagjai helyet foglaltak volna, ismét ugyanúgy megérintették a homlokukat és a mellkasukat.

Amikor Csaba hazaért, Anya megkérdezte, milyen volt a napja.

„Jól érezted magad?” – kérdezte Anya.

„Igen” – felelte halkan Csaba. És *tényleg* jól érezte magát. Az úrhajó fantasztikus volt, a hamburgerek pedig fincsik. Viszont valami nem hagyta nyugodni.

Anya fürkésző tekintettel nézett Csabára. „Nem úgy hangzik, mintha minden rendben lett volna. Valami baj van?”

„Hát...”

Csabának rengeteg kérdése volt! Egyre csak azon az imán gondolkodott. Miért különbözött attól, ahogy ő és a családja szokott imádkozni?

„Anya – kezdte –, te hogyan imádkoztál, mielőtt csatlakoztál az egyházhoz?” Aztán elmesélte neki, hogyan imádkozott Zsombor családja.

„Úgy tűnik, hogy katolikusok, mint amilyen én is voltam – mondta Anya. – A kereszt jelét rajzolták fel a kezükkel. Látod, mennyire hasonlít egy kereszthez? Arra emlékeztet, hogy Jézus meghalt értünk.”

Csaba mosolygott. „Tehát Zsombor is hisz Jézusban?”

„Úgy van – mondta Anya. – Emlékszel, miket mondott az apukája az imában?”

Csaba igyekezett felidézni. „Meghívta Jézust, és az áldását kérte arra, amit adott nekünk... és végig Krisztusról beszélt!”

„Látod? – felelte Anya mosolyogva. – Nem vagyunk annyira különbözőek. Örülök, hogy együtt imádkozhattál Zsombor családjával.”

Néhány nappal később Zsombor jött át játszani. Az udvaron játszottak, amíg Apa be nem hívta őket vacsorázni. Csaba gyomra már erősen korgott, amikor beszaladtak a konyhába.

„Éhen halok!” – mondta Csaba.

„Én is” – vágta rá Zsombor.

Mindenki elfoglalta a helyét az asztal körül. Zsombor Csaba mellé ült, keresztet vetett és kinyújtotta a kezét, hogy megfogja

Csabáét.

„A mi házukban így szoktunk imádkozni – mondta Csaba. – Összefonjuk a karunkat, becsukjuk a szemünket, lehajtjuk a fejünket, és imádkozunk.”

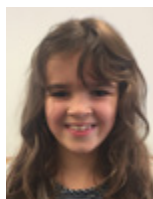
„Ennyi?”

„Ennyi.”

„Ez könnyű” – mondta Zsombor.

Csaba lehunyta a szemét, és elmosolyodott. Örült, hogy együtt imádkozhat a barátjával. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Kaliforniában él.

Az iskolámban vannak katolikus és muszlim barátaim is, és mindannyian a legjobb barátnők vagyunk, mert Jézus is azt szeretné, hogy így bánjunk egymással.

Elizibeth A., 8 éves, Anglia, West Midlands

Csupa jó cselekedet

Ez a három asszony az Újszövetségből segített az embereknek. Olvasd el, hogy mit csináltak, majd párosítsd a képeket. Mit tehetsz azért, hogy segíts ma valakinek?

Priszilla és a férje azzal kereste a kenyerét, hogy sátrakat készített. A férjével együtt tanította az evangéliumot. Feltehetőleg az otthonukban is tartottak egyházi gyűléseket. (Lásd Apostolok cselekedetei 18:26.)

Lídia bíbor ruhafestéket árult. Érezte a Lelket, és úgy döntött, hogy megkeresztelkedik. Vendégül látta a tanítványokat az otthonában, amikor azok úton voltak. (Lásd Apostolok cselekedetei 16:14-15.)

Tábitha adakozott a szegények javára, valamint ruhát és köpenyeket készített a szükségét szenvedők számára. Amikor meghalt, Péter feltámasztotta. (Lásd Apostolok cselekedetei 9:36, 39-40.) ●

Ez az oldal a **Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára** című kiadvány 108. oldalához kapcsolódik.

Hogy pionír lehess

Határozottan ♩ = 69–76

Szöveg és zene: Ruth Muir Gardner
Feld.: Vanja Y. Watkins

F

1. Nem kell ké - zi - ko - csit
(2. Csak) légy hit - hű, min - dig

C7 **F**

húz - nod, Bú - csút in - te - ned, Vagy
bá - tor, Győzd le fé - lel - med, És

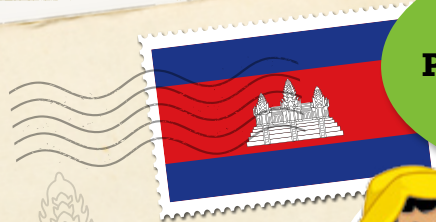
C7 **F7** **Gm**

e - zer mér - föl - det be - jár - nod, Hogy
foly - ton jó ü - gyért mun - kál - kodj, Így

C7 **1. F** **2. F**

pi - o - nír le - hess. 2. Csak
pi - o - nír le hetsz.

Üdvözlét Kambodzsából!

Sziasztok!
Paolo vagyok. Ez
pedig Margo.

Éppen
Kambodzsában járunk.
Eláruljuk, hogy mit
tudtunk meg!

Kambodzsa egy
délelet-ázsiai
ország. Körülbelül
15 millió lakosa
van, köztük mintegy
14 000 egyháztag.

Kambodzsában a
legtöbb gyereket a
szülei viszik iskolába
robogóval. Máskor
tuktukban, egy
robogóhoz
rögzített kisebb
fogatban
utaznak.

Ez itt a Mormon könyve
kambodzsai kiadása. A
Kambodzsában beszélt
nyelv a khmer (ők úgy ejtik:
kh-MÁJ). A khmer ábécének
74 betűje van – ez a világ
leghosszabb ábécéje!

Ezek az egyháztagok
a *szampea* elnevezésű
hagyományos kam-
bodzsai köszöntéssel
üdvözlnek egymást.
Minél magasabbra
helyezed a kezeidet,
annál nagyobb
tisztelet tanúsítasz.

Nelson elnök tavaly bejelentette az első kambodzsai templomot, amely a fővárosban, Phnompenben fog felépülni! A templom segíteni fog az olyan családoknak, mint ők, hogy örökre egymáshoz legyenek pecsételve.

A kambodzsai elemis gyermekek között sokan vannak, akik az egyedüli keresztények az iskolájukban. Ennek az az oka, hogy Kambodzsában a legtöbben a buddhizmus nevű vallás követői. A vallásuk azt tanítja nekik, hogy legyenek becsületesek, békések és bölcssek. Ez itt egy híres buddhista műemlék Kambodzsában, ahova a világ minden részéről ellátogatnak az emberek.

Sok kambodzsai étel összetevője egy sós-savanyú halkrém, a *prahok*. Ezek az egyháztagok egy nagy kondérban levest főztek, hogy majd közösen egyenek az általános konferencia ülései közti szünetekben.

Köszönjük, hogy velünk együtt fedeztéték fel Kambodzsát. Viszlát legközelebb!

Ismerjétek meg néhány kambodzsai barátunkat!

Boldog vagyok, amikor engedelmeskedem Istennek.

B. Szinet, 6 éves,
Kambodzsá, Kampongthom

Miután részt vettem otthon a misszionáriusi beszélgetéseken, megkeresztelkedtem, és nagyon boldog vagyok!

B. Szina, 8 éves,
Kambodzsá, Kampongthom

Ti is Kambodzsában élték?
Írjatok nekünk! Szeretnénk hallani felőletek!

Úttörő utakon

Írta: Jessica Larsen

(Igaz történet alapján)

Kambodzsa, Phnompen, 2018 októbere

Mara begombolta a szoknyáját, és belenézett a tükörbe. Fura érzés volt szombaton vasárnapi ruhába öltözni, de ez nem akármilyen szombat volt! Elérkezett az általános konferencia hétvégéje!

„Várod már a női ülést?” – kérdezte Mak (Anyu), miközben gyors, gyengéd simításokkal fésülgette Mara haját. „Azt szeretném, ha a tőled telhető legjobban odafigyelnél.”

„Igen! Remélem, hogy mesélnek majd a pionírokról szóló történeteket!” Mara ezeket szerette a legjobban.

„Meglehet – mondta Mak. – De tudad, hogy az apukád is az egyház úttörője?”

Mara hirtelen nem tudta, mit gondoljon. Az apukája soha nem húzott kézikocsit.

„Hogy lehet ő pionír?” – kérdezte Mara.

Mak az ablak felé intett a fejével, a folyó irányába. „Ott halászott, amikor találkozott a misszionáriusokkal. Ő volt az első a családjából, aki megkeresztelkedett – mondta Mak. – Ezért ő is úttörő! Na, menjünk és keressük meg a nagymamát.”

Jié (Nagy) az elülső szobában várt rájuk. Mara szülei és nagyszülei közös házban laktak. Jié segített vigyázni

az iskola után Marára, amíg a lány szülei dolgoztak. Jié a család robogója mellett állt, amellyel a városban közlekedtek.

„Az egyház még csak 25 éve van itt Kambodzsában – mondta Mak Marának, miközben kitárta az ajtót, és kitolta a robogót az utcára. – Úgyhogy mi mindannyian az egyház úttörői vagyunk. Még te is!”

„Én vajon mitől vagyok úttörő?” – töprengett Mara, miközben elhelyezkedett a robogón. Mak vezetett, Jié hátul ült, Mara pedig középen. A lány erősen kapaszkodott, miközben a zsúfolt utcán a forgalmat kerülgették.

Amikor egy kávézó mellett haladtak el, az orrukát teaillat legyintette meg. Errefelé szinte mindenki ivott teát. Mara viszont nem. Ő betartotta a Bölcsesség szavát. Marának fülig szaladt a szája. Például ebben is úttörő!

Amint a robogó bekanyarodott az egyik utcába, Mara látta, hogy a közelben egy *vat*, vagyis egy buddhista kolostortemplom magasodik, melynek csúcsos piros teteje a környező épületek fölé tornyosult. Az udvarán borotvált fejű, narancssárga öltözetű szerzetesek ültek és tanultak.

Mara tudta, hogy Kambodzsában a legtöbben buddhisták. Ők nem hittek Jézus Krisztusban. Mara viszont hitt. „Ez egy újabb bizonyítéka annak, hogy úttörő vagyok” – jutott eszébe. Ma pedig meghallgathatja a prófétát!

Amikor a robogó befordult az egyházi épület parkolójába, Mara látta, hogy sok más nő is oda tart. Néhányan gyalog vagy robogón jöttek. Mások *tuktukban*, vagyis egy robogóhoz rögzített kisebb fogatban érkeztek. Sokan viseltek hosszú ruhát vagy egyszerű szoknyát, ahogy Mara is. Néhányukon pedig *szampot* volt, ami egy sokszínű, mintás anyagból készült, gyönyörű hosszú szoknya.

Mara, Mak és Jié helyet foglalt a kápolnában a többi nő mellett. A konferencia ténylegesen már egy teljes héttel korábban lezajlott az Amerikai Egyesült Államokban, a Utah állambeli Salt Lake Cityben, de a kambodzsaiak most khmer nyelven tekinthették meg a közvetítést. Mara otthon angolul és khmerül beszélt, az iskolában pedig franciául is tanult, de a kambodzsaiak közül sokan csak khmerül beszéltek.

Az első beszélő nem mesélt történeteket a pionírokról. Aztán a második beszélő elmesélt egy történetet arról, hogy az iskolából mindig egy meredek ösvényen

vezetett hazafelé az útja. Ezt úgy nevezték, hogy a „fiúk ösvénye”, ő pedig időnként levette a cipőjét, és mezítláb gyalogolt rajta. Nehéz dolgokat akart megtenni, hogy olyan lehessen, mint amilyenek a pionírok voltak! Mara elmosolyodott, amikor arra gondolt, hogy *ő maga* mi mindenben úttörő.

Az utolsó beszélő a próféta volt. Határozottan állt ott. Mara különösképpen figyelt, amikor a próféta azt mondta, hogy „felkérek benneteket, hogy mostantól az év végéig olvassátok el a Mormon könyvét!” Azt is megígérte, hogy „a mennyek megnyílnak” majd a számukra, és az Úr megáldja őket.

Mara tudta, hogy nem lesz könnyű az egész Mormon könyvét elolvasni. Végignézett a körülötte lévő nőkön. Mindannyian azt választották, hogy Jézus Krisztust fogják követni. Mindannyian azért jöttek el ezen az estén, hogy meghallgassák a prófétát. Hozzájuk hasonlóan ő is követni fogja a prófétát. Ebben is úttörő lesz! ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

A 2018. októberi általános konferencián Russell M. Nelson elnök azt is bejelentette, hogy templom fog épülni Kambodzsában!

Keresztény vagyok!

Marissa Widdison I'm Christian!
című verse alapján

Egyházi folyóiratok

Kereszteltetek, confirmáltak,
Krisztus nevét felvettem,
Így én most már Őt követve,
Csak a jóra törekszem.

Keresztény vagyok! Hiszek abban,
hogy a Krisztus Isten Egyszülött Fia:
Ő az út és Ő az élet, a juhok Jó Pásztora.

Keresztény vagyok! Szentírásokban olvasom, hogyan élt, mit tanított.
Csodákat tett, és meghozta az örök áldozatot.

Keresztény vagyok! Bár tudná az egész világ:
Jézus meghalt értünk!
Mert életét adta értünk, így mind újra élhetünk.

Keresztény vagyok! Amikor bűntől és
gondtól fáj és sebzett a lelkem,
Jézushoz fordul a szívem:
tudom, ott lesz mellettem.

Keresztény vagyok! Segítek a testvéreimen,
mikor segítséget szenved.
Azt teszem, és oda megyek,
amerre Krisztus vezet.

Keresztény vagyok! Megbocsátok
mindenkinek, aki úgy dönt, rosszat tesz.
Ha rajtam áll, a világon barátság és béke lesz.

Keresztény vagyok!
Emlékszem, mire kért Krisztus.
Minden héten így teszek:
Veszek az úrvacsorából,
s megígérem, hű leszek.

Keresztény vagyok! Még ha nem is látja
senki, jellemesnek kellennem,
Bátornak, tisztességesnek – így
megbízhattok bennem.

Keresztény vagyok!
Jézust szívből szeretem,
nincs mit hozzátenni.
Mondd el, neked mit jelent
kereszténynek lenni! ●

TUJTAD?

A „keresztény” szót
először Jézus azon
követőire használták
az újszövetségi
időben, akik Antiókia
városában éltek.
Olvashatsz róluk az
Apostolok cselekedetei
11:26-ban.

Eljössz a keresztelődre?

Írta: Rebecca Hogg és
Eric B. Murdock

(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

„Senki a te ifjúságodat meg ne vesse;
hanem légy példa a hívőknek” (1 Timótheus
4:12).

Olivér már alig várta, hogy elteljen a hét. A következő szombatra volt kitűzve a nagy nap, amelyet már négyéves kora óta annyira várt. Meg fog keresztelkedni!

Olivér nagyon izgatott volt a közelgő keresztelője miatt: a legszívesebben a háztetőről kiabált volna, hogy az egész országban meghallják. Már alig várta, hogy elmondja a barátjának, Daninak a suliban.

„Ezt nem hiszem el! Végre mindjárt itt van a keresztelőm napja – mondta Olivér. Fantasztikus lesz!”

„Keresztelni nem csak a kisbabákat szokták?” Dani zavartnak tűnt.

„Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában a gyerekeknek legalább nyolcévesnek kell lenniük, hogy megkeresztelkedhessenek – felelte Olivér. – Így hívják az én egyházamat.”

Olivér a legszívesebben a háztetőről kiabált volna, hogy az egész országban meghallják.

„Király” – mondta Dani.

Olivérnek hirtelen támadt egy ötlete. „Szeretnél eljönni a keresztelőmre?”

„Persze – válaszolta Dani –, de előbb meg kell kérdez-nem a szüleimet.”

„Oké.”

Olivér izgatott volt, hogy Dani esetleg ott lesz a keresztelőjén. Ettől aztán támadt még egy ötlete. „Azt szeretném, ha nem csak az *egyik* barátom lehetne ott a keresztelőmön. Annyi embert szeretnék meghívni, ahányat csak tudok!” Olivér hazasietett, és elmondta Anyunak, hogy van egy terve.

A keresztelője előtti böjti vasárnapon Olivér nekilátott a terve megvalósításának. Kiállt, megosztotta a bizony-ságát, majd ezt mondta: „A jövő szombaton meg fogok keresztelkedni, és azt szeretném, ha mindenki eljön-ne! Kérlek, hívjátok meg a keresztelőmre minden nem egyháztag ismerősötöket, vagy aki nem szokott eljárni istentiszteletre!” Olivér misszionáriusnak érezte magát. Tetszett neki ez az érzés!

A rákövetkező hét során Olivér az ismerősei, családtagjai és tanítói közül még sokakat meghívott a keresztelőjére.

„Nagyon-nagyon örülnék, ha el tetszene jönni” – mondta nekik.

Ahogy közeledett a szombat, Olivér azon kezdett gondolkodni, vajon hány ember lesz ott valóban. Mi van, ha túl elfoglaltak, vagy nem akarnak eljönni?

Elmondott egy rövid imát azért, hogy a meghívottak közül legalább néhányan eljöjjenek. Aztán már nem aggódott tovább azon, hogy ki lesz ott. Tudta, hogy már azzal jót cselekedett, hogy meghívta őket. Aznap amúgy is az lesz a legfontosabb, hogy meg fog keresztelkedni.

Amikor Olivér a keresztelője napján belépett a gyülekezeti házba, alig hitt a szemének. Az ismerősei közül sokan ott voltak, hogy támogassák. Sőt, látott néhány ismeretlen arcot is. Olivér odaintegetett Daninak, amikor a barátja a szüleivel együtt megérkezett.

Amikor eljött a keresztelkedés ideje, Olivér belépett a meleg vízbe. Az apukája megfogta a kezét, ahogy korábban gyakorolták, majd a rövid keresztelési ima elmondása után belemerítette Olivért a vízbe. Egy szempillantással később Olivér ismét egyenesen állt – csuromvizesen és fülíg erő szájjal. Tudta, hogy Jézus példáját követte.

Miután Olivér átöltözött száraz ruhába, az apukája és néhány másik férfi az egyház tagjává konfirmálta, és egy különleges áldást adott neki, amelyben felszólították, hogy fogadja be a Szentlelket. Ezt követően Olivér megkérdezte, hogy megoszthatná-e a bizonyosságát.

„Nagyon-nagyon köszönöm, hogy eljöttetek, hogy mellettem legyetek ezen a különleges napon. Ennek nagyon örülök – mondta Olivér. – Hálás vagyok a keresztelőmért, és hiszek abban, hogy ez Krisztus egyháza a földön.”

A végén mindenki odajött, hogy gratuláljon Olivérnek.

„Köszí, hogy meghívtál! – mondta Dani. Jó érzésem volt itt belül.”

„Mindenki olyan kedves volt! – mondta Dani anyukája. – Nagyon otthonosan éreztük magunkat.”

Aznap este Apa leült Olivér ágyának szélére. „Micsoda nagyszerű nap!” – mondta Apa.

Olivér bólintott. „Örülök, hogy a barátaim is láthatták.” ●

A szerzők az angliai Kentben, illetve az Amerikai Egyesült Államok Utah államában élnek.

Christofferson elder látogatása a Fülöp-szigeteken

Az apostolok beutazzák a világot, hogy szolgálattételt nyújtsanak az embereknek, és Jézus Krisztusról tanítsák őket.

D. Todd Christofferson elder és Kathy Christofferson nővér ellátogatott a Fülöp-szigeteki egyháztagokhoz. Ez az ország több mint 7 000 szigetből áll, és az egyháznak itt több mint 770 000 tagja van!

Christofferson elder azt mondta, hogy egy Fülöp-szigeteki látogatásról mindig mosolyogva tér haza az ember!

Nagyon sok Fülöp-szigeteki egyháztag szolgál missziót, különösen a fiatal nők. Christofferson elder elmondta, hogy ezek a misszionáriusok híresek arról, hogy ügyesen tudnak nyelveket tanulni.

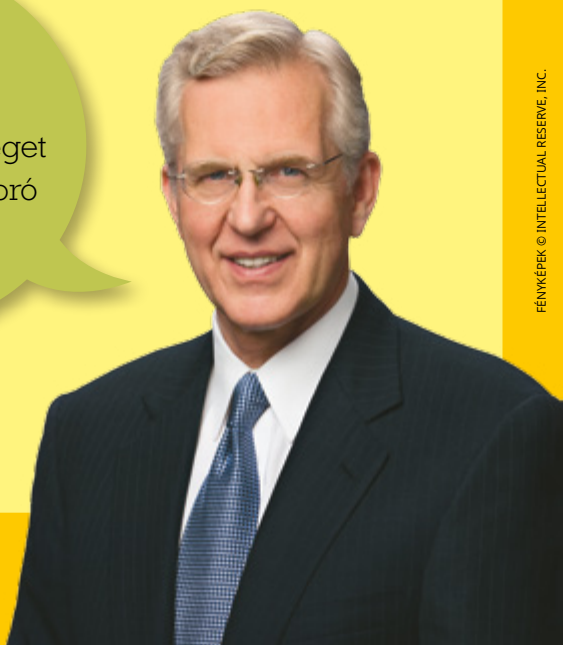
Christofferson elder ezt tanította:

Legyetek kedvesek, és vigyázzatok másokra. Ezt nevezik szolgálattételnek.

Éljetek az evangélium – a teljes evangélium – szerint!

Osszátok meg másokkal az evangéliumot.

„Az egyének és a családok életében rengeteget számítanak az apró dolgok.”

Találd meg!

A Fülöp-szigeteki Maria és Daniel szívesen segít a nagynak (akit ott úgy neveznek, hogy *lola*). Ma felváltva tölték a ligetben a kerekesszéket, amíg ő arról a misszionáriusról mesélt nekik, aki megkeresztelte. Próbálgátok megtalálni azt a 9 tárgyat a képen, amelyekre egy nap majd Mariának és Danielnek szüksége lesz a misszióján.

himnuszokönyv

nyakkendő

fércipő

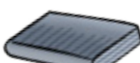
fogkefe

szentírásk

toll

napló

csésze

női cipő

Mutass és mesélj!

Alžběta K., 7 éves,
Csehország, Zlíni kerület

ajándék Mennyei Atyától!

Terezka J., 6 éves,
Csehország, Zlíni kerület

Van egy
barátnóm,
akivel a strandon
találkoztunk a
nyári szünetben.
A barátság
csodálatos

Isten gyermeke
Ivagyok, Ő
szeret engem.

**Nahomie K.,
3 éves, Kongói
Demokratikus
Köztársaság,
Közép-Kasai
tartomány**

Szeretem megölelni
az embereket.

Ethan L., 6 éves,
Franciaország, Okcitánia

Nézzétek, mit készítettünk
a kedvességkerthez!

**Abnahia és Jatziel G.,
5 és 7 évesek, Puerto Rico**

Mindenkivel meg
akarom osztani.

Verlann N., 8 éves,
Fülöp-szigetek, Tarlac

A mikor kicsi voltam,
féltem a víztől.

Habár mindenki azt
mondta, hogy nincs miért
idegeskednem, én mégis
féltem. Amikor a misszio-
náriusok elmondták,
hogy Jézus Krisztus azért

keresztelkedett meg, hogy példát mutasson,
éreztem, hogy elmúlik a félelmem. Amikor
megkeresztelkedtem, nagy örömet éreztem.

Sarah T., 11 éves, Franciaország, Île de France

Írta: Taniela B. Wakolo elder

a Hetvenektől

„Krisztus nevét kell magatokra vennetek, ami az én nevem” (3 Nefi 27:5).

Fidysin születtem. A szüleim nem voltak az egyház tagjai, viszont jártak egy másik egyházba.

Miután felnőttem, feleségül vettem Anitát, aki Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja volt. Rendszeresen meghívta hozzánk a misszionáriusokat, hogy találkozzanak velem.

Egy nap aztán közöltem velük, hogy eljöhetnek hozzánk vacsorára a következő három estén. Hozzátettem, hogy kizárólag a Bibliát használhatják a kérdéseim megválaszolására. A válaszaik tökéletesek voltak. A harmadik estén ők tettek fel *nekem* egy kérdést.

„Ha lenne egy élelmiszerboltod, milyen nevet adnál neki?”

„Mivel az én boltom lenne, úgy nevezném el, hogy Wakolo Családi Élelmiszerbolt” – válaszoltam.

„Egy egyházat kiról kellene elnevezni?” – kérdeztek vissza.

Nagyszerű kérdés volt. A szívemben és a lelkemben már tudtam is a választ: az igaz egyházat Jézusról nevezik el, hiszen az Ő egyháza. És Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát Óróla nevezték el!

Innentől már csak egy kérdésem maradt: „Mikor keresztelkedhetek meg?” Egy héttel később megkeresztelkedtem.

Ezt követően pedig magamra vettem Jézus Krisztus nevét. Ez azt jelenti, hogy az Ő egyházának tagja lettem, és megígértem, hogy követni fogom Őt. Mindennap igyekszem a tőlem telhető legjobban úgy élni, ahogy Ő tette. Tudom, hogy ez Jézus Krisztus igaz egyháza. ●

Ez az Ő egyháza

Jézus azt mondta, hogy hirdessük az evangéliumot

Miután Jézus meghalt és feltámadt, meglátogatta a tanítványait. Megmondta nekik, hogy minden embert arra tanítsanak, hogy engedelmeskedjenek a parancsolatoknak, és keresztteljedjenek meg.

Most már Péter volt a próféta, akinek attól kezdve vezetnie kellett az egyházat a földön. Jézus megígérte, hogy velük lesz a Szentlélek.

Miután tanította őket, Jézus visszatért a mennybe.

A tanítványok elindultak, hogy különböző vidékekre elutazva tanítsák az ottani embereket.

Én is segíthetek megosztani az evangéliumot. Jó barát lehetek,
és kiállhatok azért, ami helyes. ●

Olvasd el, hogy mit tanított Jézus: Máté 28 és Apostolok cselekedetei 1.

Jézus azt szeretné, hogy megosszam az evangéliumot

Kedves Szülők!

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy „minden teremtésnek” hirdessék az evangéliumot (Márk 16:15). Az e havi lapszámból ötleteket meríthettek arra, hogyan oszthatjátok meg az evangéliumot a lakóhelyeteken. Képzeljétek el, mennyivel többen ismernék meg jobban Jézust, ha a lap olvasói közül mindenki akár csak egyetlen családdal is megosztaná az evangéliumot! Íme néhány kérdés, amelyeket megbeszélhettek az egyes történetek olvasásakor:

- Van bárki, akit a családunk elhívhatna az Elemibe, egy keresztelőre vagy egy egyházi tevékenységre?
- Mit tehet a családunk ebben a hónapban azért, hogy a példánk által osszuk meg az evangéliumot?
- Tudják az ismerőseink és a szomszédaink, hogy keresztények vagyunk?

A családokat közösen jelölje meg ezekben a történetekben azokat az alkalmakat, amikor valaki megosztja az evangéliumot. Ezt követően készítsétek el a saját családi missziós terveteket. Írjátok majd meg nekünk, hogy hogy ment!

Töltsük meg a világot jószággal!

A Jóbarát

New Friend section
50 E. North Temple St.,
Room 2393
Salt Lake City, UT 84150,
USA
liahona@ldschurch.org

Találd meg a belül elrejtett Liahónát!

TARTALOMJEGYZÉK

- J2** Az Első Elnökség részéről:
Az evangélium megosztása
- J4** Ima Zsomborral
- J6** Csupa jó cselekedet
- J7** Zene: Hogy pionír lehess
- J8** Üdvözlét Kambodzsából!
- J10** Úttörő utakon
- J12** Keresztény vagyok!
- J14** Eljössz a keresztelőmre?
- J16** Apostolok világszerte: Christofferson elder látogatása a Fülöp-szigeteken
- J18** Mutass és mesélj!
- J19** Ez az Ő egyháza
- J20** Történetek a szentírásokból: Jézus azt mondta, hogy hirdessük az evangéliumot
- J23** Kifestő: Jézus azt szeretné, hogy megosszam az evangéliumot